

FEMTE INSEGLET

Låt oss nu böja våra huvuden i bön!

² Nåderike himmelske Fader, Allsmåttige Gud, som hämtade tillbaka Jesus Kristus från de döda, och har skänkt Honom åt oss i den här yttersta tiden i Den Helige Andes Kraft, vi är tacksamma för dessa mäktiga besök av den odödlige Guden. Och nu, Fader, står vi inför en annan stund, en stund som kanske ändrar många människors eviga bestämmelseort.

³ Och för att närma oss detta, Herre, är vi otilräckliga. För det står i Skriften, att: "Lammet tog Boken och öppnade Inseglen."

⁴ Å, Guds Lamm, kom fram, vi ber! Vi ropar på Dig, Herre, den store Återlösaren. Kom fram och visa oss Din återlösningsplan, som har varit gömd genom åren, då Du bryter detta Femte Insegel åt oss ikväll, Fader, och uppenbarar, vad som finns åt oss under det där Inseglet, så att vi kan gå bort som bättre kristna, än vi är nu, kan vara bättre förberedda för den uppgift, som ligger framför! Vi ber om det i Jesu Namn. Amen.

Var så goda och sitt!

⁵ God kväll, vänner! Jag anser det som en stor förmån att få vara här ikväll vid den här stora tilldragelsen. Jag vet inte någonstans, där jag skulle kunna känna mig bättre, än att få vara i arbete för Kungen. Och att nu få komma särskilt till de här lektionerna, där vi bara väntar. Om Han inte skulle uppenbara Det för mig, skulle jag inte kunna ge Det till Er. Jag försöker inte använda några av mina egna tankar eller någonting, bara liksom Han kommer att ge Det. Det är riktigt. Och jag — jag är säker på, att om jag inte använder mina egna tankar, så kommer Det så, som Det har gjort. Och genom hela livet har Det aldrig varit fel. Det kommer inte att vara fel den här gången.

⁶ Nu är det bara mycket angenämt för oss, och vi är mycket tacksamma för det, som Han har gjort för oss, den levande Gudens stora mystiska hand! Vad skulle kunna vara större, hur mycket mer skulle vi kunna vara ett privilegierat folk, än att få ha kungarnas Kung, herrarnas Herre i vår närhet?

⁷ Vi skulle troligen kunna blåsa i visselpiporna och — och hissa flaggorna och lägga ut mattorna och allting, för att nationens president skulle komma till staden. Men tänk bara, det där skulle vara all right, och det skulle vara en ära för staden.

⁸ Men tänk! I vårt lilla, oansenliga tabernakel ikväll inbjuder vi kungarnas Kung, Gud. Och vi . . . Han begär inte att mattor ska kastas ut osv. Han begär, att ödmjuka hjärtan ska läggas ut, så att Han kan få ta dessa ödmjuka hjärtan och för dem

uppenbara de — de fina saker, som Han har i beredskap åt alla dem, som älskar Honom.

⁹ Nu bad vi . . . Och jag har ett vittnesbörd, som jag skulle vilja ge. Om jag nu skulle ha misstagit mig på det här, så hörde jag det just, och det kan hända, att jag har fel. Men jag tror, att människorna är här, som vittnesbördet handlar om.

¹⁰ Och så, för några dagar sedan, då jag var ut till mitt nuvarande hem, i — i Arizona, fick vi ett — ett telefonsamtal, som sa, att det var en liten pojke, som hade reumatisk feber. Och det där går till hjärtat. Och han var en sådan . . . Hans far och mor är sådana älskliga, kära vänner till mig. Det var vår . . . En av våra diakoner här i församlingen, broder Collins. Hans lille pojke, lille Mikey, Joes lekkamrat, led av reumatisk feber i hjärtat. Och doktorerna hade skickat hem honom, lagt honom i sängen och sagt till föräldrarna att inte ens låta honom stiga upp, eller lyfta upp hans huvud för att dricka litet vatten. Att ta det med sugrör, han var så dålig. Och de trofasta föräldrarna kommer till tabernaklet här och tror.

¹¹ Och för några kvällar sedan försökte vi inte vänta, vi annonserade helbrägdagörelsemöten på söndag. Men då vi såg, att vi skulle behöva besvara frågor, måste vi så hoppa över helbrägdagörelsemötet.

¹² Och då hade jag någonting litet, som jag hade behållit på min insida, i mitt hjärta.

¹³ Och modern och fadern väntade på att få veta, om de kunde ta med sig barnet till rummet. Och de hämtade ut den lille dit, och Den Helige Ande förklarade honom helad.

¹⁴ Och så tog föräldrarna, som respekterade detta, den lille hem och skickade iväg honom till skolan, bara skickade iväg honom till skolan.

¹⁵ Doktorn fick veta det, så doktorn var inte så nöjd med någonting sådant. Så han sa naturligtvis till modern, att barnet skulle vara till sängs. Och hon berättade historien för honom. Och jag tror, att mannen är en, som jag förstår det, är en troende kristen i ett samfund. En — en sjundedagsadventist är doktorn. Och så sa han: ”Nja, Ni borde . . . Det är tid för barnet, för att jag ska undersöka det.” Han sa: ”Ni borde åtminstone få det undersökt.”

Hon sa: ”Mycket gärna.”

¹⁶ Tog ner barnet, och doktorn undersökte det, blodet, där den reumatiska febern ligger. Och så förstår jag, att doktorn var så förvånad, att han inte visste, vad han skulle göra. Den lille pojken är fullkomligt normal, sund och frisk, inte ens ett . . .? . . . fanns.

¹⁷ Är familjen Collins här nu? Jag kanske har berättat det där fel. Jag vill . . . Är det där riktigt, syster Collins? Ja. All right. Ja. Det där är lille Mikey Collins, bara omkring sex, sju år gammal.

18 Och det där hände just där i rummet för omkring tre kvällar sedan. Å, de . . . Måste vara Någon i det där rummet förutom mänskliga varelser! Det var den — den store och mäktige Jehova, det är riktigt, som kommer för att hedra Sitt Ord. Och jag — jag är så tacksam för att få höra det där. Förstår Ni? Jag vet, att vi alla är det. Inte bara jag, utan alla är det, för tänk om det där var — var Din lille pojke eller min lille pojke!

19 Och kom ihåg, att jag ger vittnesbörd bara som endast en och plockar ut ett här och där. Det sker överallt, men bara för att låta Er veta, att — att min riktiga verksamhet rör sig om gudomlig helbrägdagörelse. Men Ni . . . Jag är här för de här Inseglsens skull. För litet senare kommer Ni att förstå, varför jag måste göra det här. Och så är jag ingen lärare, jag är ingen teolog. Jag — jag ber bara för de sjuka, och jag älskar Herren. Och nu, i det här nu ändå, det där . . .

20 Igår kväll gav vi ett vittnesbörd om den lilla flickan . . . Jag har hennes namn. Och Billy har det här nu någonstans, på föräldern och vilka de är. Och den här lilla flickan var i sista stadiet av leukemi, bara omkring . . . Precis så illa, att de inte kunde mata henne genom munnen längre, hon måste . . . Hennes blod överfördes genom ådrorna. Och hon var vacker, den lilla. Hon var liten för sin ålder, ungefär som den här lilla damen här, antar jag. Men hon var ungefär *så här* lång, mycket . . . De var som de flesta av oss. Man kunde se på barnets kläder, att . . . Och föräldrarna, att de var mycket fattiga, helt enkelt mycket fattiga, och så där, men riktigt förnadsfulla. Och Den Helige Ande förklarade det där barnet helat.

21 Tänk nu bara på det, med leukemi, den där lilla. Och blodet var så dåligt, att de inte ens kunde mata det genom munnen längre. Det måste fara till sjukhuset och ta blodet, rättare sagt transfusionerna genom ådrorna, mata det så. Jag antar med glukos, eller vad det nu var. Jag känner inte till, vad de medicinska termerna gör för den där sjukdomen, men det måste i alla fall matas på det sättet. Och innan barnet lämnade platsen, ropade det efter en hamburgare.

22 Och föräldrarna, sedan de hade hört Den Helige Andes SÅ SÄGER HERREN, ser Ni, de . . . Och de var främlingar, hade aldrig varit här förr. Men de . . . Ett — ett fint gammalt par, som just fick sina platser här åt dem för några minuter sedan, broder och syster Kidd, hade instruerat dem om, vad de skulle göra och vad de skulle lyssna efter. Och barnet åt sina måltider på vägen hem.

23 Två eller tre dagar därefter i skolan. Och skulle gå till doktorn, och doktorn var så förvånad! Han sa: "Det finns inte ett enda spår av leukemi kvar i barnet." Förstår Ni? Det där är nu ögonblickligen, mitt i prick, den Allsmäktige Gudens Kraft, att ta ett blodomlopp och rensa upp det på det där viset, och — och sätta tillbaka ett nytt livs pulsk i det. För ens blodomlopp är

ens liv, det dödliga. Och att skapa nya celler och rensa ut de gamla! Och — och vad det är, det är absolut . . . Jag skulle säga detta, det är en skaparakt av den Allsmäktige Guden, att ta ett blodomlopp, som är förorenat med cancer, så att den lilla var gul och uppsvälld, och på bara några få ögonblicks tid, ett nytt blodomlopp!

²⁴ Jag tror . . . Jag ska inte uttala det i Hans Namn. Jag ska uttala det i mitt . . . I min tros uppenbarelse, det som hände i Sabino Canyon här om dagen. Jag tror att den stunden närmar sig, då saknade lemmar kommer att återställas och Skaparens härliga Kraft. Jag — jag tror, att om Han kan få en ekorre att dyka upp, som inte har någon . . . Här är mannen eller kvinnan, saknar bara en kroppsdel. Och det där är fullständigt djuriskt i sig självt. Han är Gud. Jag — jag älskar Honom.

²⁵ Nåväl nu, jag kommer igång med de där ämnena, och vi bara pratar på. Och människorna runt väggarna, och som står i vestibulerna och rummen osv., så jag ska gå raka vägen till Budskapet.

²⁶ Och jag vill säga detta, och jag vill tacka Honom, som är allestädes närvarande. Och för att idag, då jag inte visste någonting om det där Femte Inseglet, kom Det på samma mystiska sätt i morse, bara omkring en timme före gryningen, då jag var ute och bad. Och idag . . .

²⁷ Jag har bara suttit de här sista fem eller sex dagarna, bara i ett litet rum, träffat inte någon. Går bara ut och äter mina måltider hos en — hos en vän, hos några av mina vänner här. Och naturligtvis vet Ni, vem den vännen är, det är broder och syster Wood. Ja. Och — och Ni vet, jag gick bort dit och — och bor hos dem, och alla har varit trevliga. Och det har inte varit någonting, bara helt enkelt . . .

²⁸ Jag försöker stanna kvar hos det där Budskapet om de här Inseglen. Det är viktigt. Jag tror, att det är — det är den stunden, då det är tid att Det ska uppenbaras, att uppenbara Det.

²⁹ Och nu vill jag, att Ni ska vara säkra nu, tidigt, innan, så fort som Ni kan, skriver Ni ut Era okända förståelser om — om de här Sju Inseglen, om Ni har dem, och lägger dem på bordet. Och kanske broder Neville eller någon skulle kunna sätta en låda här uppe. [Någon säger: "Här är lådan." — Utg.] Å, här — här, jag ser dem nu. Det är bra. Jag skulle hellre vilja ha dem ikväll, så att jag kanske kan fundera litet grand på dem till söndag förmiddag. Den här gången, nu, just den här gången, fråga inte efter, låt oss säga: "Är beviset på Den Helige Ande *detta*?" Förstår Ni? Jag — jag skulle vilja veta om det, som jag har undervisat om, ser Ni, så vi kan få det här enda ämnet (liksom församlingstidsåldrarna) klart, ser Ni, för det är det, som vi håller på med nu.

³⁰ Liksom om vi nu skulle be för de sjuka, då kräver det kanske en — en annan bön. Och man är smord, kommer in för någonting

annat, ser Ni. Och man söker Gud för att ta reda på: ”Kommer det att finnas någon där ikväll, Herre?”

31 ”Ja, det kommer att vara någon, som bär en gul dräkt, som sitter i det högra hörnet. Och då Du ropar upp henne, så kalla henne *det här!* Och säg *så här* och *så här* har hon gjort. Och hon har *det och det.*” Då går man dit ner och tittar, och där är hon. Förstår Ni? Var så god, ser Ni! Det är annorlunda. Förstår Ni?

32 Och så här ber jag: ”Herre Jesus, vad är tolkningen av det här? Uppenbara Den för mig!” Amen.

33 Låt oss nu få ut vår — våra svärd igen nu, och Ordet!

34 Och jag uppskattar broder Nevilles andliga understöd så väl som hans broderliga kärlek, här bak bakom mig, där han ber för mig. Och Er allesammans där ute också. Och nu ikväll, eftersom det är fredag kväll, ska vi försöka, att bara klara av det som . . . Vi . . .

35 Man kan omöjligen få med alla sakerna. Man . . . För man skulle kunna ta Det Där, bara ett av de där Inseglen, och stanna kvar, bara — bara ta Det genom Skriften, hela vägen fram. Förstår Ni? Det skulle ta månader och månader och månader, och man skulle ändå inte få med Det, för Inseglet självt binder samman hela Skriften, från 1 Mosebok till Uppenbarelsboken, ett enda Insegel ur Den.

36 Så det jag försöker göra, är att låta bli att komma långt bort ifrån Det, Jag skriver ner ett Skriftställe eller — eller en liten anteckning här någonstans, och låter bli att . . . Om jag bara håller på med den där enda saken, måste jag titta tillbaka, för jag bara . . . Då jag talar, talar jag för — för att . . . Jag — jag hoppas, att det är den rätta inspirationen. Och sedan, då jag — då jag tittar ner för att få se . . . Och då jag — jag börjar tala, och jag känner, att jag kommer in på ett annat ämne, så vänder jag om, tittar tillbaka åt andra hållet för att försöka få tag i ett annat Skriftställe, för att komma igång med det, ser Ni, för att liksom låta upp det litet grand på den sidan, istället för att försöka fortsätta med det där.

37 Och så ska vi nu ikväll studera, genom Guds nåd, med Hans hjälp, det — det Femte Inseglet. Och Det är ett kort ett. Det är litet längre än de andra. De fyra hästryttarna, nu, var två verser per styck, och det här är tre verser i det här. Det Femte Inseglet börjar nu i det 6:e kapitlet i Uppenbarelsboken, med den 9:e versen.

38 Och om Du nu råkar vara en — en främling, som inte har hört de här fyra hästryttarna, nåväl, Du . . . Ser Ni, ibland går man bara tillbaka och — och liksom hakar på någonting, och då man gör det, väntar man sig, att människorna ska förstå Det. Så om det är någonting litet, som du inte förstår, så ja, vänta bara litet grand! Eller få tag i bandet och lyssna till Det, så — så är jag säker på, att Du kommer att — Du kommer att få en välsignelse

av Det. Det har jag fått. Jag — jag hoppas, att Du — att Du får det också.

³⁹ Alla redo nu, från den 9:e versen nu till den 11:e, rättare sagt, till och med den 11:e.

Och då han hade öppnat det femte inseglet, såg jag under altaret deras själar, som dödades för Guds ords skull, och för det vittnesbörds skull, som de hade.

Och de ropade med hög röst och sa: "Hur länge, å, helige och sanne Herre, dömer du . . . och tar hämnd för vårt blod på dem, som bodde på jorden?"

Och vita mantlar gavs åt varenda en av dem, och det sades till dem, att de skulle vila sig ännu en — en liten tid, tills deras medtjänare också . . . deras bröder, som skulle dödas liksom de hade blivit, skulle bli fulltaliga.

⁴⁰ Det här är nu snarast ett mysterium. Och för ljudbandens skull, nu, och präster och lärare, som sitter här, om Ni nu har en annan syn än Den Här, så hade jag det också. Men jag tar Det bara från inspirationen, som fullständigt förändrade min syn på Det. Förstår Ni?

⁴¹ Och då finner jag, då man ser dessa uppenbarade, att Det håller Sig kvar och för samman de där församlingstidsåldrarna och Skriftställena och binder samman Det. Förstår Ni? Och det är orsaken till, att jag tror, att Det kommer från Gud. Nu inser vi det.

⁴² Och jag tänker, att ibland är vi beroende av vad någon stor lärare kan ha sagt om Det. Förstår Ni? Och det är — det är all right. Jag dömer inte ut läraren, ingalunda. Och jag dömer inte ut någon. Jag fördömer bara synden, otron, ingen person.

⁴³ Och en del människor har sagt: "Du fördömer organisation." Nej, det gör jag inte. Jag — jag fördömer organisationssystemet, inte människorna där inne, människogruppen som utgör organisationen, Ni vet. Men systemet, som de behärskas av, det är det, jag fördömer, katolskt och protestantiskt, samma sak. Oj! Jag har . . .

⁴⁴ Några av de bästa vänner, som — som — som jag känner, är katoliker, bara . . .? . . . Inser Ni . . . Och mannen kanske sitter här ikväll, det kanske han gör. Enda sättet som vi kunde få det här tabernaklet byggt, var för att en romersk katolik ställde sig upp på sina fötter i rätten där och gick i bräschen för mig, och gosse, som ingen skulle göra. Det är riktigt. Och de kunde inte avvisa det. Det är riktigt.

Och man sa: "De hade siffrorna framme: 'Alltför många människor.'"

⁴⁵ Han sa: "Å, det gör inte mer än så där åttio till i den där kyrkan." Han sa: "Den där kyrkan står där." Han sa: "Jag känner pastorn och allting sådant." Och han sa: "Den där kyrkan har

varit där.” Han sa: ”Resten av Er kan få bygga till, varför kan då inte de?” En romersk katolik, en av mina goda vänner. Förstår Ni? Jajamensan.

⁴⁶ En — en pojke, som är katolik, en riktigt kunglig vän till mig, talade med mig. Hade en viss maskinaffär, innan jag for. Han sa: ”Billy, jag — jag vet, att Du inte tror på vårt religionssystem.” Han sa: ”Men jag ska säga Dig just nu”, sa han, ”att Gud har hedrat Dina böner för oss så mycket! Jag tror, att om Du kommer i svårigheter var som helst i nationen”, sa han, ”skulle varenda katolik i landet komma till Dig. Så, ser Ni, det där är . . .

⁴⁷ Han sa: ”Varenda korsrygg”, kallade han det för. Jag tänker säga det precis som han gjorde. Naturligtvis gör de anspråk på att vara det, för att de tidiga kristna bar kors på sina ryggar. Det vet vi från historien. Och de gör anspråk på att vara de tidiga kristna, vilket de var, men systemet har fått bort dem från den smala vägen, ser Ni.

⁴⁸ Och de där människorna, en katolik eller jude eller vad det än är, de är en mänsklig varelse av samma träd, som vi kommer ifrån. Förstår Ni? Det är riktigt. De är — de är människor, som älskar och äter och dricker och sover och är precis som vem som helst annars. Och så får vi aldrig döma ut individer, nej, inte någon, ser Ni. Men vi får inte döma ut individerna.

⁴⁹ Men som predikant måste jag attackera den där ormen där ute, som biter sig fast i de där människorna, ser Ni. Och jag vill inte — vill inte ens . . . Bara för min egen del skulle jag inte göra det, om det inte vore ett uppdrag ifrån Gud, så att det är min plikt att göra det, ser Ni. Och jag måste fullgöra det sant och troget.

⁵⁰ Men om en katolik, jude eller vad han än var kom hit, om han var muhammedan, grek eller ortodox, eller vad han än skulle kunna vara. Om han kom hit för att få förbön, skulle jag be precis lika uppriktigt för honom, som jag skulle göra för mina egna. Det är riktigt. Förvisso, för det är en mänsklig varelse. Och jag har bett för buddhister och sikher, jains, muhammedaner och — och varenda sort, ser ni, så där. Och jag ställer dem inga frågor, jag bara ber för dem, för de är någon, en mänsklig varelse, som vill bli frisk, och försöker göra livet litet lättare för dem längs vägen.

⁵¹ Nu inser vi, att i det här, och många av Er här, som jag känner, att det finns åtminstone två eller tre verkliga forskare, som sitter här. Och — och de är klyftiga och läser ur andra mäns läror om det här ämnet. Och jag vill, att de här bröderna ska veta, att jag — att jag inte dömer ut de här männen. Jag uttrycker bara, vad Herren visar mig. Och det är allt, jag har.

⁵² Nu vill vi aldrig tänka så, att någon liten tvätterska eller — eller liten lantarbetare där ute inte skulle kunna få en uppenbarelse ifrån Gud. För, ser Ni, det . . . Gud, Han uppenbarar Sig faktiskt i det enkla. Det är det där, som vi hade i

söndags till att sätta igång det här med, hur Han uppenbarar Sig i Sin enkelhet. Det är det, som gör Honom stor.

⁵³ Låt mig nu — låt mig bara repetera det där bara i en minut! Det som gör Gud stor, är att Han kan göra Sig så enkel. Det är det, som gör Honom stor. Gud är stor och kan framställa Sig i en så enkel form, att den här världens visa inte kan finna Honom. De kan bara inte finna Honom, för att Han gör Sig för enkel. Se upp, nu! Och det här i sig självt är Jesu Kristi uppenbarelse hemlighet. Förstår Ni? Detta i sig självt, att . . . Det finns . . . Det kan inte finnas någonting större än Gud. Och man kan inte göra någonting så enkelt, som Han gör Sig själv. Ser Ni, det är det, som gör Honom stor. Förstår Ni?

⁵⁴ En stor man, nu, han kan bara bli litet större, eller kanske han kan böja sig ner och säga: ”God dag!” till en, ser Ni, eller någonting sådant. Men han kan inte göra sig liten. Det är bara någonting med honom. Han är människa. Han kan bara inte göra sig liten. För då han börjar bli litet för liten, så innan man vet ordet av, måste han hänvisa till, vad någon annan gjorde och så där. Och då börjar han dra sig själv tillbaka upp igen, ser Ni.

Men vägen upp är ner, i Gud. Ja.

⁵⁵ Världens visa försöker i sin visdom att finna Honom. De klättrar bara bort ifrån Honom, då de gör så. Ser Ni, världens visa, om man försöker förklara någonting med någon matematik eller någonting. Kom ihåg, att Han till och med har lagt det . . . I Bibeln, i Uppen- . . . Nej, ursäkt mig!

⁵⁶ Jesaja 35, tror jag att det är, att det till och med är så enkelt, att till och med en förfallen person skulle förstå Det. Förstår Ni? Å, ”Inte ens en dåre ska göra fel i det.”

⁵⁷ De visa missar det grovt med sin visdom, då de går längre bort ifrån Honom genom att försöka finna Honom med hjälp av visdom. Glöm nu inte det! Det där kommer att spelas in på band, ser Ni. De visa går i sin visdom så långt för att försöka finna Honom genom sin visdom, att de missar Honom, ser Ni. Om de kunde vara stora nog att vara tillräckligt enkla, skulle de kunna finna Honom. Om man är stor nog att bli tillräckligt enkel! Förstår Ni det där? Och, vet Ni, det där — det där är faktiskt Sanningen.

⁵⁸ Jag har gått in till människor på deras kontor osv., som verkligen var män, stora, kungar, ser Ni, och potentater, monarker, och vanligen är de stora män. Så har jag gått in på platser, där en man har ett ombyte kläder, kanske någon predikant, som ville diskutera med mig en stund, och man — man skulle tänka sig, att världen inte skulle fungera utan honom, ser Ni. Och det där — det där är bara uppblåst i huvudet, ser Ni. Men en — en stor man, en stor man sitter ner och försöker få Dig att tänka, att Du är den store mannen. Förstår Ni? Ser Ni, han kan ödmjuka sig.

59 Och, ser Ni, Gud är så stor, att Han kan ödmjuka Sig, dithän att en mänsklig varelse inte kan klättra ner så långt, ser Ni. Det är alltsammans. Och i sin . . .

60 Och de försöker att finna Honom. Titta nu! De försöker finna Honom genom att skicka pojkar i skolan och få en filosofie kandidats-examen. Och — och de försöker finna Det genom en teologisk terminologi i — i — i — i Bibeln. Och de försöker finna Honom genom utbildningsprogram, och genom organisationella program, och genom att göra saker vackra och försöker finna. Han är inte alls där. Man fåktar bara mot vinden, det är alltsammans. Man — man kommer bort ifrån Det.

61 Om de skulle kunna vara stora nog för att vara — för att vara tillräckligt enkla, så skulle de kunna finna Honom i den riktningen, genom att vara enkla. Men så länge som man går emot visdomen, går man bort ifrån Honom.

62 Låt mig nu få tag i det där, så att Ni inte missar det! Så länge som man försöker finna Gud genom visdom, liksom det var i Edens lustgård, liksom det var på Mose tid, liksom det var på — på Noas tid, liksom det har varit på Kristi tid, på Johannes tid, på apostlarnas tid och tills idag! Då man försöker räkna ut Det och försöker finna Gud genom visdom, går man längre bort ifrån Honom hela tiden. Man försöker förstå Det. Det finns inget sätt att göra det. Acceptera Det bara! Förstår Ni? Tro Det bara! Försök inte att förstå Det!

63 Jag kan inte förstå varför det där, ja, en massa saker. Det är inte många saker jag verkligen förstår eller kan förstå. Jag kan inte förstå, hur den här unge mannen, som sitter här, äter samma mat som jag kan göra, och — och här är han, har hela huvudet fullt av hår, jag har inget. Jag förstår det inte. De säger mig, att det är kalcium, som gör det, och jag kan inte hålla mina fingernaglar nog klippta, och inget hår alls att klippa av. Jag — jag förstår inte det där. Som det gamla ordspråket säger, jag . . .

64 Inte bara för att ändra ställning, allvarligheten, men Det är allvarligt, men jag har inte kommit till Inseglet än.

65 Hur en svart ko kan äta grönt gräs och ge vit mjölk, som man kärnar gult smör av! Jag — jag skulle förvisso inte kunna förklara det, ser Ni. För ser Ni, var och en är en produkt av den andra. Och hur det blir så, det kan jag inte förklara.

66 Kan inte förklara, hur två liljor kan stå, eller två blommor av samma släkte, och den ena röd, och den andra gul och en brun och en blå. Jag förstår det inte. Samma sol över dem. Var kommer färgen ifrån? Förstår Ni? Jag — jag kan inte förklara det, men ändå måste man acceptera det.

67 Jag önskar bara, att någon stor teolog skulle förklara för mig, hur den här världen håller sig i sin omlopps bana. Jag önskar, att man vetenskapligt skulle kunna kasta en boll i luften åt mig, som snurrade, och låta den göra andra varvet på samma plats. Man

skulle inte kunna göra det. Och ändå är den här så fullkomligt avpassad, att de kan förutsäga solförmörkelsen på minuten, om tjugo år ifrån nu. De har inte fått sig något armbandsur eller någon klocka eller någon maskin, som är så fullkomlig. Och ändå står den där. Och så lutar den sig tillbaka. Tänk, om den rätade upp sig litet grand! Ja, man gör sig bara dum, om man försöker, ser Ni.

⁶⁸ Så, ser Ni, försök inte att få visdom för att förstå! Tro bara på det Han säger! Och ju enklare Du kan bli, var så god, då kommer Du att finna Det. Jag är nu så tacksam för det där, tacksam för att Han är, har gjort Sig enkel. Nu finner vi det 6:e kapitlet och den 9:e versen. Låt mig börja nu!

Och då han hade öppnat det femte inseglet, såg jag under altaret deras själar, som hade dödats för Guds ords skull, och för det vittnesbörds skull, . . . de hade,

⁶⁹ Lägg märke till, att där nämns ingenting om ett Väsende till, eller en levande — levande Skapelse, vid den här annonseringen av det Femte Inseglet. Kom nu ihåg, att det var så vid det Fjärde Inseglet! Det var så med det Första Inseglet, Andra, Tredje och Fjärde, men inte här. Förstår Ni?

⁷⁰ Om Ni nu lägger märke till det, så låt oss bara läsa bakåt i ett av Inseglen! Låt oss gå tillbaka till det Fjärde Inseglet, ser Ni! Och det är den 7:e versen.

Och då han hade öppnat det fjärde inseglet, hörde jag rösten av det fjärde väsendet säga: "Kom . . . se!"

. . . då han . . . öppnat det tredje inseglet, hörde jag rösten av det — av det tredje väsendet säga: "Kom och se!"

. . . av det andra väsendet . . . "Kom . . . se!"

. . . och det första väsendet säga: "Kom och se!"

⁷¹ Men sedan, då vi kommer till det Femte Inseglet, är där inget Väsende. Lägg nu bara märke till det!

Och då han hade öppnat det femte inseglet, såg jag undet altaret . . .

⁷² Riktigt kvickt! Ser Ni, det finns inget — det finns inget Väsende där. Och ett Väsende representerar makt. Det vet vi, ser Ni. Där finns ingen levande Skapelse.

⁷³ En av de där Skapelserna, nu, finner vi, då vi studerar uppenbarelsen i församlingarna, att den ene av dem hade . . . Var ett lejon, och den andre — den andre var en oxe, och den andre var en människa, och den andre var en örn. Vi finner i församlingstidsåldrarna, att de där fyra Väsendena, som betyder fyra makter, var samlade runt Apostlagärningarna, precis på samma sätt som tabernaklet i öknen. Och Ni förstår det, för jag ska inte ta mig tid att gå in på det. Som vi ritade ut det här och visade precis exakt! De vakade över Det Här, Lammet och Ordet,

för att verkställa Ordet precis som de gjorde med förbundets ark i Det Heliga i öknen osv.

⁷⁴ Nu visade vi till och med uppställningen genom Israels stamfärger och genom. . . Hur många hörde de sju — de sju församlingstidsåldrarna? De flesta, hälften, två tredjedelar av Er, antar jag. Lägg märke till, att till och med Väsenedets natur var exakt en stams emblem, åt vilket håll de de fyra. . . De tolv stammarna sattes, fyra på varje sida, eller — rättare sagt tre stammar på varje sida. Och de fyra Väsenedena satt och vaktade de här stammarna från alla fyra hållen.

⁷⁵ Och då vi gick och fick tag i Evangelierna och visade det exakt. Då man gick in till arken, skyddade de arken, förbundet. Och så finner vi, att den nya Församlingens förbund, Dess representation på jorden, var Den Helige Ande. Blodet hade skickat tillbaka Den Helige Ande till oss. Och de fyra Väsenedena representerade det, och liksom Israels tolv stammar, då de vaktade. Och finner deras naturer och tar denna samma natur och för den till vart och ett av de där fyra Evangelierna, exakt, den var exakt densamma. En talade till lejonet, den andre till oxen och den andre. . . De fyra Evangelierna! Där är det. De fyra Evangelierna är Den Helige Andes skydd. Amen.

⁷⁶ Jag undrar bara alltid. . . Det höll sig kvar hos mig. Nu är det omkring sex år sedan, antar jag, som jag hörde en stor man säga, att det där var. . . "Apostlagärningarna var bara ramen." Jag har hört det sägas många gånger. Men att höra en man i hans ställning, som predikant och som lärare, som har skrivit en del av de berömda böcker, som folk läser överallt, och att säga, att Apostlagärningarna faktiskt inte var lämplig att undervisa Församlingen ur!

⁷⁷ Då Apostlagärningarna är själva grundvalen för Det, inte ramen. Grunden! För Bibeln säger, att Guds grundval "är byggd på Apostlarnas lära", det är riktigt, "Kristus, Huvudet, Hörnstenen."

⁷⁸ Och då den här mannen stod där och gjorde den där kommentaren, jag — jag — jag — jag bara. . . Mitt hjärta strejkade bara. Och jag tänkte: "Inte underligt." Nåväl, jag ser nu i Inseglen, att Det bara inte var uppenbarat. Det är alltsammans. Förstår Ni?

⁷⁹ Så det där, där var de, stod där, men det var någonting, som bara sa så. Lägg nu märke till, att de vaktar.

⁸⁰ Då vi nu fick tag i Matteus 28:19 och undersökte den där saken genom Matteus, som representerade lejonet. Och kom in där, fann vi exakt, varför de döper i Jesu Kristi Namn. Och där var Han, stod där med just det där Skriftstället, för att skydda den heliga tilliten till dopet i Jesu Kristi Namn. All right. Ja, jag kommer bort ifrån församlingstidsåldrarna nu.

81 Lagg märke till det! Men här, då vi nu kommer till det här Femte Inseglet nu, finns det — finns det — finns det ingen ryttare, som går fram, och det finns inget Väsende, som annonserar Det. Johannes bara . . . Lammet öppnade Det, och Johannes såg Det. Det fanns ingen där, som sa: ”Kom nu, titta! Kom, se!” Lagg märke till det, ingen levande Skapelses makt. Eller där är . . .

82 Och vid det Sjätte Inseglet finns det inget Väsende, som annonserar Det. Och vid det Sjunde Inseglet finns det inget Väsende, som annonserar Det. Inga makter som annonserar Det. Ser Ni, ingen gör det. På . . . Titta! På . . . Efter det Fjärde Inseglet blir det ingen annonsering av något Väsendes makt, från det Femte, Sjätte eller Sjunde Inseglet, inte alls.

83 Lagg nu märke till det! Jag älskar det här. Liksom de gångerna, då de fyra hästarnas ryttare, ryttaren (ental) på de fyra olika hästarna, då var det ett Väsende, som annonserade makten. Varenda gång ryttaren grenslade en annan häst och kom fram för att rida, kom ett annat slags Väsende ut och annonserade det, ”Det där är en stor hemlighet.” Förstår Ni? ”Det där är hemligheten.” Varför? Man annonserade hemligheten.

84 Varför finns det inte ett här på det Femte Inseglet, som annonserar Det? Här är det, enligt den uppenbarelse, som Herren Jesus gav mig idag, ser Ni, eller tidigt i morse. Det är, att församlingstidsåldrarnas hemlighet redan är fullbordad vid den här tiden. Antikrists hemlighet är avslöjad vid den här tiden. Antikrist tog sin sista ridtur, och vi fann honom på den här blekgula hästen med sina många blandade färger, och han rider hela vägen in i fördärvet.

85 Vi får det på Basunerna osv., då vi undervisar om det. Jag skulle gå till det nu, men vi kommer bort ifrån ämnet igen. Och vi — vi går . . . Han rider . . .

86 Det är orsaken till, att det inte finns något där. Nu har vi ingen skriven orsak, några orsaker till någonting. Nu kommer Ni ihåg, i första början sa jag, att det inte kan finnas någonting utan en orsak. Kommer Ni ihåg den lilla bläckdroppen? Förstår Ni? Nu måste man finna orsaken. Nåväl, det fanns någon orsak till, att de inte behövde ha ett Väsende eller en makt till att annonsera, att det här Inseglet skulle brytas. Och bara Gud kan uppenbara varför, det är alltsammans, för allt Det — allt ligger i Honom.

87 Men orsaken till att Han uppenbar Det, som jag förstår det, är för att Återlösningens Boks hemlighet, så långt som att antikrist avslöjas, och på samma gång är Församlingen borttryckt, och de här sakerna utspelar sig inte ens i församlingstidsåldern alls. Det är riktigt. De är — de är borta ifrån församlingstidsåldern. Församlingen är absolut borttryckt vid den här tiden. Församlingen går upp i Uppenbarelsebokens 4:e kapitel och kommer inte tillbaka, förrän Den kommer tillbaka tillsammans med Sin Kung i 19:e kapitlet. Men de här

Inseglen här uppenbarar det, som har varit, det som är och det, som ska komma. Förstår Ni? Och det som nu skulle vara för församlingstidsåldern, uppenbarades genom de här Inseglen. Och titta nu, vad som tar Det!

⁸⁸ Den här ryttarens fyra stadier har uppenbarats. Antikrists fyra stadier, då han red, har uppenbarats vid den här tiden, därför behöver de inte ha något mer.

⁸⁹ Och det fanns fyra levande Guds Skapelser, som skulle annonsera ryttaren, då de red. Fyra Väsenden är fyra makter. Nu vet vi, att *Väsende* vid tolkning av de bibliska symbolerna betyder "makt". Låt oss nu få det där knivskarpt! De fyra är Väsenden, i Bibeln representerar de en makt ibland människorna.

⁹⁰ Om vi nu tar reda på det, liksom i Daniel, då han såg en viss nation uppstå, skulle det kanske vara en björn, som höll ett revben i sin sida, i symbolen. Sedan såg han en annan makt uppstå, en get. Den representerade någonting. Sedan såg han ännu en makt uppstå, och — och det var en leopard med så och så många huvuden. Den representerade ett visst rike. Sedan såg han ett till uppstå, ett stort lejon med tänder, och — och som trampade ner resten. Det där representerade en helt och hållet annan makt. Det ena var Nebukadnessars rike och en annan typ av — av dröm. Daniel såg en syn, Nebukadnessar drömde en dröm. Men Daniel tolkade hans dröm och var korrekt enligt synen.

⁹¹ Amen! Huiitt! Å! Om Ni bara visste, vad som skedde! Vad hände innan vi for hit? Förstår Ni? Å, sex drömmar i rad kom exakt tillsammans med synen. Amen. Förstår Ni? En tolkad dröm är en syn. För en person, som kanske inte är född med ett undermedvetet, som stannar kvar, är vaken då han ser det, sedan går Gud över i hans undermedvetna och talar till honom. Vilket Han lovade, att i den yttersta tiden skulle Han besöka människorna i drömmar och även i syner. Förstår Ni?

⁹² En syn är nu då man är klarvaken och står precis så här, och vissa saker uppenbaras. Och man står och berättar för dem om det, ser vad som skedde, och vad som ska komma osv.

⁹³ Men en dröm nu, är då man sover och ens fem sinnen är inaktiva, och man är — man är i sitt undermedvetna. Man är någonstans, för då man kommer tillbaka, kommer man ihåg, var man har varit, kommer ihåg det hela sitt liv. Förstår Ni? Så det är ens undermedvetna. Så ser Ni, för att . . .

⁹⁴ Liksom kongressman Upshaw brukade säga: "Man kan inte vara någonting, som man inte är." Och det är ungefär rätt, ser Ni.

⁹⁵ Och så om man är född till siare. Ser Ni, för att nu åstadkomma det, måste de två medvetandena vara helt tillsammans, inte det ena *här* med fem aktiva sinnen, det andra *här* ute, då man sover, och de här fem sinnena inte är aktiva. Men, ser Ni, då man är född med de båda helt tillsammans, somnar

man inte. Man går bara från det ena till det andra, så — så där. Man somnar inte. Det finns inte rum nog för att somna. Och man kan inte göra sig själv på det viset.

⁹⁶ Så: ”Gåvor och kallelser är förutbestämda av Gud.” De är — de är Guds gåvor och kallelser, till och med ”utan omvändelse”, säger Bibeln. Förstår Ni? De ordinerades innan världens grund lades. Förstår Ni?

⁹⁷ Nu finner vi nu, att . . . Ett djur, hos Daniel, det betydde, att det var en makt, som uppstod ibland människorna. All right. Och — och Johannes syner här visade också, att det var makter, nationer som uppstod. Liksom Förenta Staterna dyker upp i Uppenbarelseboken 13 som ett lamm. Och om Ni då vill veta det, olika . . .

Man säger: ”Nja, det där, det talar om nationell makt.”

⁹⁸ Det representerar också helig makt, ett djur. Visste Ni det?

⁹⁹ Lägg märke till Rebecka! Då — då Abrahams tjänare, Elieser . . . Då han kom för att få Rebecka, hon . . . Han satte henne på en kamel, just den kamelen hon vattnade. Och hon red på den här kamelen för att möta sin osedde brudgum. Just det, som hon vattnade, var det som tog henne till hennes framtida hem och äkta man.

¹⁰⁰ Och det är samma sak idag, ser Ni. Just det, som Församlingen vattnar, det är Säden, Ordets Säd. Det är just det Ordet, som blir levande och bär oss till vår osedde Brudgum. Förstår Ni?

¹⁰¹ Och titta, så fullkomligt! Isak hade lämnat hemmet och var ute på fälten, borta från sitt hem, då Rebecka såg honom.

¹⁰² Och Församlingen möter Kristus i luften, och så tar Han Henne tillbaka in i Hemmet, Faderns Hem, där boningarna är beredda. Isak tog Rebecka samma väg.

¹⁰³ Och lägg märke till, att det var kärlek vid första ögonkastet! Oj, oj! Hon bara sprang för att möta honom.

¹⁰⁴ Och det är på det sättet, som Församlingen kommer att möta Kristus i luften och för evigt vara hos Honom.

¹⁰⁵ I Bibelns termer nu, är de här djuren makter. Lägg märke till det! Jag vill, nu vill jag, att Ni ska lägga märke till det.

¹⁰⁶ Djävulen hade sina fyra växlande, färgade djur att gå fram på. Han hade sina fyra djur. Det var alla tre av dem, som sattes in i färgen av ett och åstadkom det där enda, en — en gulblek häst. en vit häst, röd häst, svart häst. Och vi såg, att var och en av de där var ett stadium i hans verksamhet, ett stadium, då den tidiga församlingen hade bildat ett samfund i Nicaea. Den ursprungliga Pingstförsamlingen, på vilken Den Helige Ande utgöts, som kom ner, tog upp en antikristlig ande, bildade en organisation, födde några organisationsdöttrar. Han bytte sin makt tre gånger och la dem i en enda och skapade en gulblek häst. Och blev sedan

given namnet Döden och red sig in i Evigheten. Precis så klart, som det skulle kunna vara! Lägg nu märke till det, nu, att han får den här — den här hästen, och han rider den.

Gud, Gud har också, liksom varenda gång . . .

¹⁰⁷ Titta nu! Då antikrist först visade sig, vad visade han sig i? Den vita hästen. Ser Ni, å, så oskyldig som han kunde vara, bara en lära i församlingen. De ville ha gemenskap. Er gemenskap är med Kristus. Men de ville ha en gemenskap. De kunde bara inte stå ut med det, de ville ha . . .

¹⁰⁸ Ja, Ni vet, liksom små klickar vill uppstå i församlingen. Ni, Ni vet det, Ni pastorer. Förstår Ni? De, som de säger: "Lika barn. . ." Men om vi är födda på nytt, bröder, är det där — det där är inte den attityden, man ska inta, ser Ni. Nej. Nu, vi — vi — vi . . .

¹⁰⁹ Om vi ser något fel i våra bröder, så låt oss bara be och hålla det inför Gud, och älska den mannen, tills vi för honom raka vägen in i Guds Närvaro! Förstår Ni? Det är sättet, verkligen sättet att göra det.

¹¹⁰ Som Ni vet, sa Jesus: "Det kommer att vara ogräs där inne," för Jesus sa, att det skulle vara så, "men dra inte upp dem, då kommer Ni att ta vetet tillsammans med det." Ser Ni, "Låt dem bara vara ifred!" Han kommer att göra. . . Låt Honom utföra segregeringen, då den tiden kommer! Förstår Ni? Låt det växa tillsammans alltsammans!

¹¹¹ Lägg märke till, att då djuret gick ut, for antikrist ut på ett djur, hans makt.

¹¹² Å, jag älskar det här! Jag börjar just känna mig religiös just nu, ser Ni, kanske stimulansen. Lägg märke till, att då antikrist. . . Å, de där — de där uppenbarelserna, i Närvaron av den där Eldbollen, som hänger där i ett rum! Så att. . . Å, broder! Fastän jag har sett Den sedan jag var ett barn, skrämmer Den mig, varenda gång Den kommer nära mig. Han försätter mig nästan i ett omedvetet tillstånd. Man blir aldrig van vid Den, det kan man inte. Den är alltför helig.

¹¹³ Lägg märke till, att då antikrist for på (fyra) av sina verksamhetsdjur, där, sände Gud fram ett Väsende för att bekämpa det. Förstår Ni? Se upp nu! Så varenda gång (djuret red) på sin häst, som antikrist red på sin häst, på sitt djur för att annonsera sin verksamhet, sände Gud också Sitt Väsende, och Han var på Det, för att annonsera Sin drabbning med det.

¹¹⁴ Nu säger Skriften: "Då fienden kommer in som en flod, reser Guds Ande upp en fana emot den."

¹¹⁵ Och då fienden så gick ut som en antikrist, sände Gud ut en viss slags kraft för att möta honom. Och sedan då de . . .

116 Då han for ut igen, som ryttare på den röda hästen, en annan färg, en annan makt, en annan verksamhet, sände Gud en annan efter honom för att bekämpa det, för att bevara Sin Församling.

117 Sände den tredje, åter sände Gud Sin, det tredje Väsendet kom och annonserade det.

118 Han sände ut den fjärde, Gud sände Sin fjärde. Och då var det slut med antikrist, och församlingstidsåldrarna tog slut också, vid den tiden. Titta! Å, det här är nu riktigt bra!

119 Nu ser vi, att djävulens växlande fyra — fyra djur, betydde vilken makt de uppenbarades för . . . Rättare sagt, vilken makt han avslöjade för världen, och hur de slutade med denna gulbleka ”dödens” häst.

120 Låt oss nu titta på Guds makter, de här Väsendena, som skulle bekämpa dem!

121 Guds första Väsende, som Han for ut för att möta antikrist med, den antikristliga anden, då den finns bara i hans undervisning. Kom nu ihåg, att då antikrist först red, var han i en undervisande verksamhet. Antikrist red först i en undervisande verksamhet. Ge nu akt på den, som gick för att möta honom, lejonet, Lejonet av Juda stam, vilken är Ordet. Då hans falska lära gick ut, gick det sanna Ordet för att möta honom.

122 Det är orsaken till, att vi fick en Irenaeus och en Polykarpus, och — och — och — och de där männen, en den helige Martin.

123 Då denne antikrist red med sin falska undervisning, sände Gud ut Sin undervisning, Ordet, Lejonet av Juda stam, vilken är Ordet, uppenbarat i Den Helige Ande. Och Den Helige Ande där för att uppenbara Honom själv, som är Ordet!

124 Det är orsaken till, att den tidiga Församlingen fick helbrägdagörelser och kraftgärningar och syner och kraft, det är för att det var det levande Ordet i form av Lejonet av Juda stam, som red ut för att bekämpa det där. Amen! Fick Ni tag i det nu? Han sänder sin makt, antikrist, Gud sänder Sin, Ordet. Antikrist, falsk undervisning, den sanna undervisningen gick tillsammans med den för att bekämpa den! Det där var nu den första. Det här var nu den första Församlingen, den apostoliska, som gick för att möta honom.

125 Det andra djuret, nu, som antikrist sände ut, var ett rött djur, som var till för att . . . Som han red på, var till för att ta bort freden (och) från jorden, och — och kriga.

126 Den andre, som nu gick för att bekämpa honom, var ox-Väsendet. Oxen betyder arbete, ett lastdjur.

127 Och om vi nu bara kunde stanna bara en minut! Låt mig, ja, låt mig, bara så att Ni är säkra på att förstå det här nu! Det där är nu den sorten, som skulle kunna vara litet förbryllande för Er. Men låt oss få Tyatira, här borta! Titta och se efter, om det inte är en — en — en arbetande Församling, ser Ni!

Och skriv till Tyatiras församlings ängel: ”De här sakerna säger Guds Son, vilken hans ögon är liksom eldslågor och hans fötter är liksom fin mässing:

’jag känner till dina gärningar, . . .’”

128 Ser Ni, det höll på att bli gärningar alltsammans nu, ser Ni, för det var den, som red tillsammans med honom.

. . . och din välgörenhet och tjänst, (ser Ni, det är alltsammans bara . . .) och tro och . . . tålmod och dina gärningar (åter, för andra gången, ”dina gärningar”), och att de sista är fler än de första.

129 Ser Ni, det där visar, att Tyatira-tidsåldern, sedan antikrist hade etablerat sig och kommit in i en Tyatira-tidsålder, kunde den lilla Församlingen inte göra någonting annat än att bara – bara helt enkelt arbeta.

130 Och en sak till, oxen är också ett offerdjur. Förstår Ni? De gav sina liv precis så villigt, som de kunde ge dem i den mörka medeltiden, tusen år där katolicismen styrde världen. Och de bara gick raka vägen in, ja eller nej. De hade ingenting emot att dö. Om det var döden, så all right. De gick och dog i alla fall. Varför? Just den tidsålderns Ande!

131 Det är orsaken till att dessa, det är orsaken till att Irenaesus, det är orsaken till att Polykarpus, Johannes, Paulus, de där stora och mäktiga männen där ute, bekämpade den där saken!

132 Paulus såg det. Han sa: ”Jag vet, att efter att jag har lämnat Er, ska ulvar komma att komma in ibland Er, bröder, och lära ut förvrängda saker, och det kommer att dra bort Er.” Titta på den där stränge, lille, gamle aposteln, som stod där med sin rygg full av sår, hans ögon tårades. Men han kunde se längre än deras. . . Den där kikaren, man leker med där borta, som de kan se hundratjugo miljoner ljusår i rymden med. Han kunde se ända in i Evigheten. Där var han. Och han förutsa det och sa, att det var vad som skulle ske. Och sa också, gick vidare ner till den andra tidsåldern, som skulle komma. Lägg nu märke till det, där var han.

133 Framöver, efter honom levde den helige Johannes längst. Och då den helige Johannes försökte ta alla de heliga Breven, smord med Den Helige Ande, och lägga dem tillsammans och skapa Bibeln, fångade det romerska kejsardömet honom och satte honom på ön Patmos. Han var där ute på ön Patmos för Guds Ords skull. Polykarpus hjälpte honom att översätta det.

134 Jag läste här om dagen brevet, som Maria själv skrev till Polykarpus. Och förebrådde. . . Inte förebrådde honom. Utan berömde honom, för att han var en modig man, som kunde undervisa i och acceptera Jesu Kristi lära, Han som föddes av henne från Gud. Marias eget meddelande, som hon hade skrivit till Polykarpus.

135 Polykarpus blev lejonmat, som Ni vet. Nej, han brändes. Det var för sent för dem att släppa lös ett lejon i arenan, och så rev de ner ett badrum, ett gammalt badhus där, och satte honom i – i arenan och – och brände honom.

136 Och på vägen, då han kom ner, gick han med huvudet böjt. Den romerske centurionen sa: ”Du är ju en gammal man och väl respekterad. Varför förnekar Du inte det där?”

137 Han bara fortsatte att se mot Himmelen. Och en Röst talade någonstans ifrån. De kunde inte förstå varifrån. Den sa: ”Polykarpus, frukta inte! Jag är med Dig.” Mmm. Varför? Han stod fast vid det där Ordet.

138 Och då de började stapla upp bräderna på honom för att bränna honom, kom det ner en himmelsk musik. Och – och hymnerna från några Änglar någonstans sjöng sången. Han blinkade inte ens en gång mot hånaren.

139 Det där var modiga män. Det var män, som kan stå fast. Martyrerna fram genom tidsåldrarna där led fruktansvärt. Men vad var de? De var under inspirationen, Guds Ande, kraften. Jag . . .

140 Glöm inte det här, församling! Och Ni bröder på ljudbandet, jag vill, att Ni ska undersöka det här. Hur skulle människor kunna göra någonting annat än den Guds kraft, som hade getts åt dem? Jag ska sätta den här lådan här uppe för att representera det där. Om Gud sänder en viss Ande ibland dem, är det det enda, som de kan arbeta igenom, det är den Ande, som arbetar ibland dem. Nu ska vi bevisa för Er genom Församlingens historia och genom öppningen av Inseglen, och de krafter, som släpptes loss. Och titta, hur exakt Församlingen reagerade för smörjelsen, och de kunde inte göra någonting annat.

141 Det första var nu det där lejonet, som röt, det där rena, oförfalskade Ordet.

142 Det andra, i Tyatira, var oxen. Och Det var ett – ett betungat . . . Ett Lastdjur. Ursäkta mig! Och Det var också ett Offerdjur. Och var inte det exakt den stackars lilla Församlingen? Rom hade etablerat sig där nere för tusen år av mörk medeltid, och vad som helst, som inte bekände sig vara av den romerska kyrkan, dödades omedelbart. Och de måste arbeta, gå från plats till plats.

143 Ni frimurare, jag vill ha Er uppmärksamhet. Kommer Ni ihåg korsets tecken? Ni – Ni vet, vad jag talar om, nu.

144 Lägg märke till det, nu! Om Ni nu – om Ni lägger märke till det, var det att bära och bevara den där Bibeln. Förstår Ni? Och de måste arbeta ibland varandra. Var så god, oxen. Och då tiden kom . . . Vi läste det igår kväll. Ser Ni, då saken kom ut, och offret kom, och de måste gå.

Han sa: ”Skada inte vinet och Oljan!”

145 Vad gjorde de? De gick villigt dit upp och dog. De brydde sig inte ens om det, för Församlingens Ande på den tiden var offer, arbete. Och de gick fram precis så villigt, som de kunde gå, smorda med Guds sanne Ande för den tiden, och dog som hjältar, ett offer, tusenden gånger tusenden, sextioåtta miljoner av dem registrerade.

146 Oxen, offret! Oj, oj! Förstår Ni det? [Församlingen säger: "Amen." — Utg.] Okay. All right. Offret nu, det kunde bara arbeta i den tidsåldern för att bekämpa den mäktiga oppositionen de där tusen åren.

147 Det tredje djuret, som gick ut från djävulen, var den här svarta hästen. Förstår Ni?

148 Det tredje Väsendet, nu, som gick ut, en kraft ifrån Gud, för att bekämpa honom, för att bekämpa den svarta hästens makter, var en människa, underfundig, smart, med Guds visdom. Som Ni vet, är människan smartare än något av djuren. Förstår Ni? Hon är smartare, för hon kan överlista det, för det mesta. Hon är underfundig, klipsk. Förstår Ni? Och hon . . .

149 Tidsåldern, från den mörka medeltiden, som nu kommer ut ifrån den mörka medeltiden, den här andra sidan nu, då den här svarta hästen reds, då de tog betalt för sin — sin — sina — sina offer och allting de gjorde. Och pengar var bara . . . Å, Ni vet, hur det var.

150 Nästa sak, som gick ut nu, för att bekämpa det där var Väsendet med ett människoansikte, smart, utbildad, klipsk, fin, smord med den tidens Ande. Läger Ni märke till det? Nu gick han ut för att bekämpa honom med Guds visdoms slughet hos honom. Det där var reformationens tidsålder, Martin Luther, John Wesley osv. Ser Ni, det var reformationen. Zwingli och å, allesammans, Knox, Calvin och allesammans, ser Ni, gick ut. Det var en slughet. Och titta nu, exakt ifrån den mörka medeltiden, från reformationen, den här vägen, titta, det var människans underfundighet.

151 Om Ni skulle dra ner fönsterna bara litet grand! Jag tror, att folk håller på att bli liksom litet varma, ja, kanske, där inne. Om Ni bara drar ner fönsterna bara litet grand! För jag vet, att om jag, som står här och predikar, blir varm, så vet jag, att Ni måste bli det där ute.

152 Nåväl, lägg märke till det, det var människans skarpsinne. Förstår Ni nu?

153 Det där tredje djuret, som Satan sände ut, han blev skarpsinnig också. Titta: "Ett mått vete för en penning. Tre mått korn för en penning." Förstår Ni? Oj, oj! Förstår Ni? Systemet, som gjorde pengar, skarpsinnigheten att skaffa sig världens guld och rikedom infördes i det. Det ska fullföljas exakt. Det var början på att ta betalt för böner. Och för . . . Man skapade en plats, som hette Skärselden och bad ut sina förfäder. Och å,

man måste testamentera sina urkunder och allting, sin egendom. Kyrkan och staten var samma sak, och kyrkan övertog ens egendom.

¹⁵⁴ Och ser Ni inte, att en del av de här evangelisterna av idag fortfarande har samma smörjelse över sig? Får gamla människor till att ge upp sina pensioner och upplåta sina hem åt vissa saker. Å, broder, jag — jag vill inte komma in på det där, ser Ni. Utan nu ska jag stanna kvar hos det här, jag ser mig tillbaka för att se efter, vart jag är på väg. Lägga nu märke till, att de där männen, det är deras sak. Det där är deras sak. Det där — det — det har ingenting med mig att göra. Jag är bara ansvarig för Det Här här.

¹⁵⁵ Lägga nu märke till, att Väsendet, som kom för att bekämpa det nu, var människan. Och vi vet allesammans, att det här Människoväsendet, den här mänskliga kraften, i sin intellektualitet insåg, att det där nattvardsbrödet, som Martin Luther hade i sin hand, då han gick uppför den där trappan . . .

¹⁵⁶ De sa: ”*Det här är Jesu Kristi Blod. Det här är Jesu Kristi kropp.*”

¹⁵⁷ Och Luther kastade ner det och sa: ”Det är bröd och vin. Det är inte Kristi kropp, för den har blivit högt uppsatt och sitter vid Guds högra sida och gör förbön.” Ser Ni, visdomen, ser Ni, människan.

¹⁵⁸ Och då John Wesley kom med, sedan Zwingli hade kommit in och Calvin.

¹⁵⁹ Och de fick församlingen dithän ifråga om säkerhet, att de inte ville ha några fler väckelser. ”Vad som än kommer, kommer att komma.” Det var alltsammans. Och de bara levde vilket slags liv som helst. Den lutherska kyrkan är så snedvriden, och den anglikanska kyrkan! Oj, oj! Hela landet blev korrumpert, precis liksom det är nu. Kyrkorna hade snedvridits. Då kung Henry den — den VIII kom in i England och efter den blodiga Maria, och alla de här sakerna ägde rum. Och då var kyrkan så full av våld och korrupktion. Många bekände sig som kristna och levde tillsammans med fyra eller fem hustrur, eller gjorde vad som helst, som de ville göra och höll igång, och smuts.

¹⁶⁰ John Wesley, som studerade Skriften och gav akt på Den, det uppenbarades för honom, att Jesu Kristi Blod helgar den troende. Och man är . . . Bör inte . . . Vad gjorde han då? Han kom ut i en reformation till. Han frälste världen på sin tid, liksom Luther gjorde. Förstår Ni? Vad var det? Det där Människoväsendets makt, som gick ut.

¹⁶¹ Gav människan förståndets visdom, att saken är fel. ”Det där är inte Jesu Kristi Blod. Det där är inte Jesu Kristi kropp. Det där representerar kroppen.” Förstår Ni?

¹⁶² Det där är fortfarande ett stort bråk mellan katoliker och protestanter nu. Det är det enda, man inte kan komma överens

om just nu. Allting annat kan de komma överens om utom det där, de här i de här råden de har. Lägg nu märke till det! Men det här, men de — de kunde inte komma överens om det där. Förstår Ni?

¹⁶³ Det där: "Är Blodet och", man säger: "det är det bokstavliga Blodet, att prästen har makten att förvandla det här brödet till Kristi bokstavliga kropp." Det är, vad det lilla tabernaklet är, i — i kyrkan, Ni vet. Det är orsaken till, att de gör tecken och något slags hedniskt offer, då de går förbi, Ni vet, och böjer sig och lyfter på sina hattar osv. Det är inte för byggnaden, det är för det där nattvardsbrödet, som är i — i tabernaklet. Och lägg märke till, hur klipskt Satan har förvrängt det där!

¹⁶⁴ Men, ser Ni, vid den tiden, över människans varelse, ser Ni, la Gud en visdomens Ande i människan till att förstå, att det där är fel. Den var nu till för att bekämpa det tredje djuret, som hade fått församlingen så korrumperad, då han red, så att det var förskräckligt. Reformatorerna, vad gjorde de då, de i reformatörernas tidsålder? De förde Församlingen från dess hedniska avgudaceremonier tillbaka till Gud igen. Förstår Ni? Det var det, Väsentet gick ut för, denna människans slughet, att göra det med ryttaren.

¹⁶⁵ Men läs nu vers 3 och . . . Rättare sagt, Uppenbarelseboken 3:2, bara en minut! Nu har jag det antecknat här av något skäl. Nu är det här, det kommer nu in, den lutherska tidsåldern, i reformatörernas tidsålder, i Uppenbarelseboken 3:2.

¹⁶⁶ Vad de gjorde, de organiserade sig. Så fort som Luther fick igång sin församling, organiserade de den. All right, Wesley gjorde samma sak. Pingströrelsen gjorde samma sak, exakt, organiserade den. Och vad gör de? De tar upp samma system, som de kom ut ifrån. Förstår Ni?

¹⁶⁷ Ge nu akt på det här, Uppenbarelseboken talar om den här Sardes-församlingen. "Till Sardes församlings ängel", är den första versen, naturligtvis. Förstår Ni? All right.

Var vaksam och styrk de saker, som finns kvar,

¹⁶⁸ Det vill säga: "Ordet, som Du har blivit undervisad i", ser Ni, "de saker som finns kvar."

. . . som är färdiga att dö . . .

¹⁶⁹ Han är just då på väg att börja om i en organisation precis lik den katolska kyrkan, som han kom ut ur. Förstår Ni?

. . . för jag har inte funnit dina gärningar fullkomliga inför Gud.

¹⁷⁰ Där går man. Där är . . . Där går han raka vägen tillbaka igen. Ser Ni inte, varför organisationssystem är fel? Vem satte igång det? Gjorde Gud det? Gjorde apostlarna det? Den romerska katolska kyrkan gjorde det. Låt nu bara vilken historiker som helst säga något annat! Det finns inte där. De är, de säger, att

de är moderkyrkan, och det är de. Men de organiserar saken och sätter in ett system med mänsklig chef för det. Och vi tog inte en man, som de gjorde, vi tar ett helt råd av människor, drar samman dem, och då får man verkligen en förvirring. Det är riktigt. Hur kan ett råd, på något sätt?

171 Det är precis liksom då vi tycker, att demokrati är rätt. Jag tror också, att det är det, men det kommer aldrig att fungera rätt. Det kan det inte. Med en skara Rickys häromkring, som ska sköta det, hur i hela världen ska man kunna få det rätt? Det kan man inte. Lagg märke till, att det riktiga vore en gudfruktig kung!

172 Lagg märke till, att Väsendet, det tredje Väsendet nu, var en människas slughet. Och han representerade reformatörerna, som gick ut.

173 Från avguden, tar, låt oss säga: "*Det här är brödet.*" "*Det här är vinet.*" Ser Ni, antikrist har fortfarande någonting, som symboliserar kristendomen. Det måste han, för han är "emot", ser Ni. Och om han då måste vara emot någonting. . .

174 Om han nu bara kom med och sa: "Jag är en Buddha." Tja, det har ju ingenting. Det gör de allesammans. Det är bara en hedning till att börja med.

175 Men antikrist är listig. Han har alla slags saker, som representerar kristendomen där. Har bara fått iväg det till andra sidan, någonting som är emot den ursprungliga Låran om det. Ser Ni, det är det, som gör honom till antikrist. Förstår Ni?

176 Så reformatörerna, då Väsendet gick ut i form av en — av en människa för att bekämpa det där!

177 Glöm nu inte det här, klass! Glöm det inte! Förstår Ni? Kom ihåg det varenda dag i hela Ert liv! Förstår Ni? De här Väsendena har alldeles rätt. Det är SÅ SÅGER HERREN. Förstår Ni?

Lagg märke till att avgudadyrkan införde. . .

178 Människoväsendet gick ut med Guds kraft genom visdom, som Gud gav honom och förde Församlingen ifrån avgudadyrkan tillbaka till Gud. Men i. . .

179 Vi finner, att i samma församlingstidsålder, som de började skapa samfund, att göra samma sak, som de gjorde i begynnelsen, som Rom gjorde, nu tänker hon skapa döttrar till den där kyrkan. Och vad säger hon?

180 Han sa: "Nu då Du är. . . Jag har inte funnit Dig fullkomlig. Och Du måste styrka den där lilla styrkan, Du har kvar." Lyssna nu till hur Han varnar dem i Uppenbarelseboken igen, 3:3! Låt oss få. . . Jag tror, att jag hade det för bara några minuter sedan.

Kom ihåg från hur du har tagit emot och hört, och håll fast och omvänd dig!

181 Bara med andra ord: "Kom ihåg, att Du kom ut ur en sådan där förruttnelse som det där!" Förstår Ni? Och titta här!

... Om du därför inte kommer att vaka, ska jag komma till dig som en tjuv, (m-mmm), och du ska veta... och du ska inte veta vilken stund jag ska komma över dig.

182 Längre fram kommer Han att flytta ljusstaken, ser Ni. Så det är det. Vad är det? Församlingens Ljus.

183 Och hon gick raka vägen in i samma organisationssystem av hedniskt mörker, som hon kom ut ur, och där är hon kvar idag, med folk med ärliga hjärtan, som tror att det där är Sanningen, precis liksom katolikerna gör. Och protestanterna skrattar åt katolikerna, då det är sex av ena sorten och ett halvt dussin av den andra, exakt, enligt Ordet. Människans visdom!

184 Lägg nu märke till det! Å, så jag älskar Det Här! Lyssna till Honom nu, då Han varnar dem! Nu, nu... Ni håller väl fullständigt med, varenda en av Er? Om Ni nu inte gör det, så skriv en fråga till mig! Så att de där Väsendena är exakt identifierade i varje tidsålder, som Bibeln har identifierat dem här. Det var exakt, vad de gjorde där. Historien visar, vad de gjorde. Vi tittar just här, och ser, vad de gjorde.

185 Och här, de där Väsendena, jag — jag — jag visste aldrig det där förut. Jag bara satt där. Jag kunde bara se det komma upp där, precis liksom då Ni tittar på mig. Förstår Ni? Och det måste vara rätt, för det är just här enligt Bibeln. Så hur ska man kunna göra någonting annat än att säga, att det är rätt? Lägg märke till det!

186 Det fjärde Väsendet, nu, som sändes ut för att bekämpa antikrist, det här sista Väsendet. Är Ni redo? Det sista Väsendet, som sändes ut, eller den sista makten, som skulle bekämpa antikrist, som var emot Guds Lära, antikrist, det var en örn. Förstår Ni? Det fjärde levande Väsendet var en örn. Studera nu bara tidsåldrarna, Ni, studera Skriftställena! Det är örnen! Och i Bibeln var den sista tidsåldern en örntidsålder. Och Gud liknar örnen vid Sina profeter. Förstår Ni? Det... Titta nu! Den sista tidsåldern, örnens tidsålder, en som uppenbarar det sanna Ordet. Förstår Ni?

187 Innan Gud går till verket, liksom Han gjorde på Noas tid, sände Han ut en örn. Då Han förde ut Israel, och Faraos armé var färdig att gå, sände Han en örn. Varenda gång sänder Han en örn vid den sista änden av det.

188 Och här sänder Han en örn igen. Det är exakt enligt Ordet. Så hur kan man göra det till någonting annat? Sänder en örn, (varför?) en som uppenbarar den Sanning, som har avtagit genom hela tidsåldern.

189 Så hur i hela världen skulle oxen eller — eller människan, eller vilket Väsende som än red, kunna, hur skulle det någonsin kunna bli uppenbarat, förrän örnen har kommit? De hade sin

plats, de var gudfruktiga, utsända Väsenden, precis liksom vem som helst annars var.

¹⁹⁰ Lejonet, det var det ursprungliga. Det var där, som antikrist kom fram i — i striden.

¹⁹¹ Sedan lät han en annan makt uppstå, Han sände en makt till att möta den.

¹⁹² Så lät han ännu en makt uppstå, Han sände en ny makt till att möta den.

¹⁹³ Och så, vid den sista makten, låter Han örnen komma ner. ”För att återupprätta barnen tillbaka till den ursprungliga Tron igen, deras fäders.” Örntidsåldern! Sedan lägger man märke till, att det inte finns några fler Väsenden. Det där är alltsammans. Det där är änden. Om Ni nu skulle vilja ta Uppenbarelseboken 10:1, 7, nu. Jag har hänvisat till det. Kommer Ni ihåg i den siste budbärarens tidsålder, ser Ni, vad som skulle ske? ”Alla Guds hemligheter skulle uppenbaras.” Örnen! Amen!

¹⁹⁴ Nu ser Ni de fyra djuren, som reds. Det var fullkomligt riktigt. Tror Ni det? Och nu är varje tidsålder här, eller varje makt, som red bakom den. Och där är Skriftstället, som visar, vad fiendens ryttare gjorde. Det har blivit uppenbarat i de här Inseglen. Och det har också uppenbarats nu, att varje Väsende, makt, som Gud sände ut för att bekämpa det, träffar precis på prickerna fram till örnen tid. Om nu det här är den yttersta tiden, kommer det att komma en örn, riktigt, och till den. Kom ihåg det nu!

¹⁹⁵ På den tiden, då lejonet kom, det ursprungliga Ordet, lyssnade omkring en hundradel av dem till lejonet.

¹⁹⁶ På den tiden, då oxen kom, lyssnade bara en pytteliten droppe av dem till oxens budskap.

¹⁹⁷ På den tiden, då människan kom, arbetade han ibland människor, ser Ni, så han var skarpsinning. Han fick ut en liten grupp.

¹⁹⁸ Och vad gjorde de? Satan såg det där, så han skickar dem bara raka vägen tillbaka och gifter in dem i det.

¹⁹⁹ Och kom ihåg, då örnen slutligen kommer, kommer det att bli en hundradel av en procent, som kommer att lyssna. Det är en örntidsålder. Kom ihåg, det är alla de här andra ryttarna. . . . Och så förutsa till och med Jesus: ”Om Han inte skulle påskynda Sin Tillkommelse, skulle det inte bli något kött alls frälst för Borttryckelsen.” Är det där Skriften? Ni ser, var vi är någonstans då, eller hur, broder och syster? Ser Ni, var vi är någonstans?

²⁰⁰ Gud, jag är så glad, jag — jag — jag vet inte, vad jag ska göra! Men jag. . . . Det här fick mig bara till att stå här uppe för att — för att tala. Jag är här inne också. Jag, jag är ibland Er. Ser Ni, jag, det är jag. Jag har familj. Och jag har bröder och systrar, som jag älskar. Och Himmels Gud är älskvärd nog att komma

ner och — och uppenbara det där, genom Sin egen. . . Genom syner, som har bevisats i trettio år, att de är Sanningen. Vi är här. Vi är. . . Vi har kommit fram. Det är alltsammans. Vetenskaplig forskning har bevisat Det. Ordets bekräftelse har bevisat Det. Och vi är här! Och den här uppenbarelsen kommer från Gud, och Den är Sanningen!

201 Har Ni uppfångat någonting? [Församlingen säger: "Amen." — Utg.] Jag undrade bara, om Ni hade det. Förstår Ni? Jajamensan. Då kanske jag inte behöver tala om det för Er på söndag. Lägg märke till det! Lägg märke till det! Underbart! Nu, nu, lägg märke till det nu!

202 Och så ifråga om den — den tiden, då Gud skulle befria världen före syndafloden, så sände Han örnen.

Och vid den tiden Han skulle befria Israel, sände Han örnen.

203 Tror Ni, att vid den tiden, även hos Johannes på ön Patmos, var det här Budskapet så fullkomligt, att Han inte kunde anförtro Det åt en Ängel? Som Ni vet, är en ängel en budbärare. Men vet Ni, att budbäraren var profet? Tror Ni det? Låt oss bevisa det! Uppenbarelsboken 22, låt oss se, om det var en örn! Ja. Ser Ni, han var en. . . Visst var han en ängel, han är budbäraren, men det var en profet, som uppenbarade hela den här Uppenbarelsboken för honom.

204 Uppenbarelsboken, det 22:a kapitlet och den 19:e versen, jag tror, att det är rätt, om jag har det nedskrivet här. . . 22:19, jag kanske har fel. Nej. [Någon säger: "Det kanske är 22:9." — Utg.] 22:9, det är vad det är. Jag tittade på 22:9. Det är riktigt. Ja, då, här.

Då sa han till mig: "Se till, att du inte gör det, för jag är av dina medtjänare, och av dina bröder, profeterna, . . ."

205 Titta, vad Johannes såg här!

. . . jag, Johannes, såg dessa ting och hörde dem.

206 Nu håller han på att avsluta. Det här är det sista kapitlet.

. . . och då jag . . . hört och sett, föll jag ner för att tillbe framför fötterna på ängeln, som visade de här sakerna, som visade mig de här sakerna.

207 Och "han" då, "ängeln", ser Ni.

Då sa han till mig: "Se till, att du inte gör det, . . ."

208 Ingen sann profet skulle vilja bli tillbedd, eller budbärare av något slag, ser Ni. Det tillkommer Gud ensam.

Då sa han till mig: "Se till, att du inte gör det, för jag är din medtjänare och av dina bröder, profeterna, och av dem, som håller det som sägs i denna bok, tillbe Gud!"

209 Förstår Ni? Nu var Boken så viktig, att Den är Guds Ord. Titta nu! Och då Guds Ord förs fram, måste det bäras fram av profeten, för det är honom, Guds Ord kommer till.

210 Jag väntade mig att få en fråga om det där i — i lådan här. Jag tänkte, att jag bara skulle komma litet grand före dem, Ni vet. Jag har bara på känn, att det finns en där inne så där, det är alltsammans. Jag — jag tänkte bara, att jag skulle komma fram till den, ser Ni. Förstår Ni?

211 Vartenda Guds Ord är framfört. Bibeln ändrar inte på systemet alls, ser Ni. Det är samma sak. Det måste komma till den här siaren, som vi väntar ska komma, lägg nu märke till Uppenbarelseboken 10:1, 7!

212 Låt oss nu läsa den — den 9:e versen igen! Nu får vi . . . Vi . . . Innan vi nu går till den versen, vill jag fråga Er en sak.

213 Förstår Ni fullkomligt, innan vi lämnar de här Inseglen? Kom nu ihåg, att det inte är några fler makter, som går ut efter den där örnen, ser Ni, inga fler. Varendra gång antikrist sände ut någonting, sände Gud en makt. Antikrist sände en annan makt, Gud sände någonting, som bekämpade den. Så sände han en annan makt, Gud sände någonting att bekämpa den med. Förstår Ni? Och då Han sedan kom fram till örnen, så var det Hans Ord, tillbaka som Det var från början.

214 Titta nu! Är inte profeten, som vi väntar ska komma, någon man smord med — med Anden liksom Elia? Det kommer naturligtvis inte att vara Elia. Men det kommer att vara en liknande man, som kommer ner. Och själva hans uppdrag är att sända, att återupprätta de här människorna, som har fallit genom de här samfundsförvrängningarna, tillbaka till fädernas ursprungliga Tro. Om nu inte det där binder ihop Bibeln, vet jag — vet jag inte vad, som gör det. Jag — jag — jag kan inte säga något mer om det, för det där är det. Man kommer bara fram. Det är Sanningen. Tar man bort någonting därifrån, så förvränger man det. Förstår Ni? Så det, det måste bara vara på det där viset.

215 Lägg nu märke till i den 9:e versen nu, "Själur under altaret." Det är nu här, jag kommer att få några rejäla ogillanden. Men titta bara en minut bara! Och bara . . . Förstår Ni? Jag tänkte så också, men det kom inte på det sättet. Vi har . . . Jag har alltid trott, att de här själarna under altaret var den tidiga Församlingens martyrer. Och jag är säker på att, tja, Dr. Uriah Smith och varendra en av dem säger, att det är så. Förstår Ni? Men jag tänkte så själv. Men då Den Helige Ande visade synen om det, var det inte det, det är inte själarna.

Nu, nu säger man: "Nja det där vet jag inte."

216 Nåväl, bara en minut nu, så ska vi ta reda på det. Titta! De här är inte Brudförsamlingens själar, inte alls. Vi tänkte, att det var Brudförsamlingen, som väntade där, själar under altaret,

ser Ni, som ropar: ”Hur länge, Herre, hur länge?” Låt mig läsa det igen nu, så vi får det rätt!

Och då han hade öppnat det femte inseglet, såg jag under altaret deras själar som dödades för Guds ords skull, och för det vittnesbörd, som de hade,

217 Ser Ni, ”Guds Ord och det vittnesbörd, som de hade.” Flytta Er — flytta Er nu inte därifrån! Bara en minut, ser Ni.

Och de ropade . . . ”Hur länge . . . Herre, hur länge? . . . (Förstår Ni?) . . . helige och sanne, dröjer du att döma och hämnas vårt blod på dem, som bor på jorden?”

Och vita mantlar gavs åt var och en av dem, och det sades till dem, att de skulle vila en liten tid till, tills deras medtjänare också och — och bröder, som skulle dödas liksom de, skulle bli fulltaliga.

218 För de, nu, vid den här tiden, om Ni lägger märke till det, då det här femte Inseglet håller på att öppnas, ser Ni, är Församlingen borta. Det kan bara inte vara själarna under den — den tidiga Församlingen.

219 Var nu snälla nu, och om Ni någonsin har gett akt på det här nu, för det här är ett stort tviste- . . . Tvistemål, så jag vill, att Ni ska lyssna riktigt noga nu. Och Ni har Era papper och saker till att skriva med. Nu vill jag, att Ni ska lägga märke till det här.

220 De här kan nu inte vara de där själarna. För de rättfärdiga martyrenas själar, som dog martyrdöden, och de rättfärdiga människorna, Församlingen, Bruden, har redan tagits upp, så de skulle inte vara under altaret. De skulle vara i Härligheten tillsammans med Bruden. Titta nu! För de har försvunnit i Borttryckelsen i det 4:e kapitlet i Uppenbarelseboken. De togs upp.

221 Vilka är nu de här själarna, då? Det är nästa sak. Vilka är de då, om de inte är den tidiga Församlingen? Det här är Israel, som ska bli frälst som nation, alla de som är förutbestämda. Det där är Israel. Det där är Israel självt.

222 Man säger: ”Å, vänta nu en minut!” Man säger: ”Det kan de inte vara.” Jo, då, de ska bli frälsta.

223 Här, låt oss avgöra det, bara en minut! Jag har fyra eller fem Skriftställen. Jag ska ta ett. Låt oss ta Romarbrevet, bara en minut, och ta reda på, om det är de! Låt oss ta Romarbrevet och gå till det — det 11:e kapitlet i Romarbrevet, så ska vi få reda på det. Bara . . . Låt oss bara läsa det, och då kommer vi att ha det själva. Romarbrevet, det 11:e kapitlet, de 25:e och 26:e verserna. Lyssna nu på Paulus här!

224 Och Paulus sa: ”Om någon annan, till och med en Ängel, predikade något annat Evangelium,” (Vad?) ”skulle han vara förbannad.” Se upp!

För jag skulle inte vilja, bröder, att ni skulle vara okunniga om hemligheten (Hrm!), så att ni inte skulle vara visa i er egen högfärd (Var så goda!). Blindhet har delvis drabbat Israel, tills fullbordandet, hedningarna i fullt antal har kommit in.

225 Den sista Hedningbruden hämtas in till Bruden, blindheten kom till Israel av den orsaken.

*Och så ska hela Israel bli frälst, som det är skrivet:
"Det ska komma en Befriare ut ur Sion och ska vända bort ogudaktigheten från Jakob,"*

226 Riktigt! De är Israel, nu, de som är under det här altaret. Titta! Israel blev förblindat just för det ändamålet, att vi skulle bli frälsta. Tror Ni det? Vem förblindade dem nu? Gud. Gud förblindade Sina egna barn.

227 Inte underligt att Jesus, då Han stod där vid korset och de där judarna skrek efter Hans Blod! Det där var Hans egna barn. Och Han var Skriften. Han var själv Ordet. Och här visste Han, att de här människorna gladeligen skulle ha tagit emot Honom! Och det var orsaken till, att Han förblindade dem, så de inte skulle känna igen Honom. Han kom på ett så ödmjukt sätt och förblindade dem för det, så att de inte skulle ta emot det. Förstår Ni? Skriften sa, att de skulle göra det. Och Han förblindade. De var förblindade! Jesus tyckte synd om dem, så mycket att Han sa: "Fader, förlåt dem! De vet inte, vad de gör." Förstår Ni? De var blinda. Paulus sa, att de var förblindade av en orsak, för vår skull.

228 Lägg märke till det! Nu vill jag, att Ni ska ge akt på det här riktigt noga. "De fick mantlar." De hade dem inte. De fick mantlar, vita mantlar, var och en av dem. De heliga har nu, har redan en, de får den här. Men där, "fick de mantlar". Och de heliga hade redan sina och hade gått vidare. Förstår Ni? Förstår Ni? De hade — hade inte. . .

229 De, ser Ni, de hade inte en chans, för de var förblindade av Gud, sin egen Fader, så att Guds nåd skulle kunna fullbordas, så att Bruden kunde tas ut ifrån hedningarna. Är det riktigt?

230 Låt — låt mig visa Er en vacker föreblid här i Josef, Josef, den andlige mannen, örnen. Han föddes ibland sina bröder, precis liksom den verkliga Församlingen ibland de andra. Och han kunde tyda drömmar och se syner. Och resten av dem hatade honom. Hans far älskade honom.

231 Lägg då märke till, att han var utanför, utdriven av sina bröder, inte av sin far. Utdriven av sina bröder och såldes för nästan trettio silverpenningar. Nerkastad i ett dike och antogs vara död.

232 Upptagen och satt på Faraos högra sida. Och för att han var utdriven av sina bröder, ser Ni, fick han en hednisk brud, inte av

sitt eget folk. Därigenom födde han Efraim och Manasse, vilka lades till till Israel.

233 Då Israel välsignade dem genom att korsa sina händer, från den yngste till den äldste, för att korsa välsignelserna från juden tillbaka . . . Rättare sagt, från juden till hedningen. Förstår Ni? Korsade sina händer till den yngre sonen, vilken är den yngre Församlingen, som skulle komma in. ”Moderkyrkan stod i solen, hon födde den här babyn.” Och lägg märke till det, för att få tag i honom korsade Israel sina händer i förebilden. Och Josef . . .

De där barnen hade en hednisk mor.

234 Israels brud där borta blev korsad från den gamla ortodoxa över till det kristna sättet, av Den Helige Ande, som korsade Israels händer. Han sa: ”Gud har korsat mina händer.” Han hade ingenting med det att göra.

235 Lägg märke till det! Så Josef, avvisad av sina egna bröder, sitt eget folk, tog en hednisk brud. Precis exakt vad Jesus gjorde, avvisad av judarna tog Han en hednisk Brud.

236 Låt oss nu läsa någonting här! Jag har ett Skriftställe nedskrivet, Apostlagärningarna 15. Och å, det här är bara liksom precis vad det är meningen, att vi ska undervisa om det i alla fall. Nu tror jag, att jag har det här rätt, läs Apostlagärningarna 15:14! All right. Jag hoppas, att det här är rätt nu. All right. ”Simeon har förklarat, hur Gud. . .” Nej, låt oss börja med den 13:e versen!

Och efter att de hade tystnat, svarade Jakob: . . .

237 Ser Ni, det som nu hade skett, de hade gått till hedningarna. Förstår Ni? Och bråket var igång, för de var judar. Förstår Ni?

*Och efter att de hade tystnat, svarade Jakob och sa:
”Män och bröder, hör på mig!*

Simeon (det var Simon Petrus) har förklarat, hur Gud först besökte hedningarna, för att från dem ta ut ett folk åt sitt namn.”

238 Hmm! Ser Ni, min hustrus namn var Broy. Då jag tog henne blev hon en Branham. Förstår Ni?

239 Jesus tar ut Sin Församling, eller Sin Brud, ifrån hedningarna. Det är Skriften i förebild, precis liksom Josef var.

240 Lägg nu märke till det här, nu, de här själarna under altaret! Nåväl. . . Det här, ”De här själarna”, förstår Ni nu, ”som är under altaret”, varför de blev martyrer genom syndiga män som Eichmann. Förstår Ni? De håller fast, miljoner av dem, ser Ni, men de förblir judar.

241 Kom ihåg det nu! Vad var det? ”De blev dödade för Guds Ords skull”, inte för Kristi vittnesbörd. Förstod Ni det där?

242 Men kom ihåg, att Församlingen också kom in, Församlingens martyrer, det var för Guds Ord och Jesu Kristi

vittnesbörd. Hur många vet det, här i . . . ? [Församlingen säger: "Amen." — Utg.] Ja. All right.

243 Men dessa hade nu inte Jesu Kristi vittnesbörd.

. . . för Guds ords skull och för det vittnesbörd, som de hade,

244 Judarna! Och Hitler hatade dem, det gjorde Eichmann också, det gjorde Stalin också, hela resten av världen. Förstår Ni? Men de förblev trogna mot det, som de trodde på. Och de dödade dem, för att de var judar.

245 Visste Ni, att Martin Luther liksom hade samma idé också? Det är sanningen. Han sa: "Alla judar borde tas bort. De är antikrist." Förstår Ni? Men han var bara under en annan nådeshushållning och förstod det inte, såg inte Ordet.

246 Nu kommer Ordet, Sanningen, fram. Hur ska man någonsin kunna utplåna Israel? Det kan man inte göra. Nej.

247 Å, hur kunde den där profeten stå där uppe och säga: "Du ser ut som en enhörning, Israel.?" Då de försökte visa honom de värsta delarna av det! Han sa: "Å", sa han, "vem som helst, som välsignar Dig, kommer att bli välsignad, och vem som helst, som förbannar Dig, kommer att bli förbannad." Det är riktigt. Å, människa! Hur ska Du kunna göra det?

248 En gång trodde de, att Gud skulle glömma, då profeten såg det där mörka komma för judarna. Den där mannen stod där, och Guds Ord började strömma till honom. Han sa: "Å, Herre, tänker Du överge Ditt folk?"

Han sa: "Vad är det där, som ligger där bredvid Dig?"

Han säger: "En måttstock."

249 Han sa: "Hur högt är det till Himlen? Mät det!" Mmm. "Hur djupt är havet?"

Han sa: "Jag kan inte göra det."

250 Han sa: "Inte heller kan jag, inte heller kan jag någonsin glömma Israel." Nänämensan. Han kommer inte att glömma henne.

251 Han måste förblinda Sitt eget barn. Tänk på det, nu! Förblinda Sitt eget barn för att ge oss en chans, och vi avvisar den. Får inte det Dig att känna Dig ungefär så liten, att Du skulle kunna krypa under ett betongblock med en trettioåtta liters hatt på Dig och aldrig röra vid det? Det är ganska litet, vet Ni. Oj, oj! Ja.

252 "De hade för Guds Ord." De var judar. De hade sina lagar, de höll fast vid det. Kommer Ni ihåg igår kväll, nu? De höll fast vid det där. Och de var judar, och de hade lagen. Och lagen var Guds Ord, och de höll fast vid den. Det är riktigt. "Och för det vittnesbörd, de hade, blev de martyrer." Och här var det själar under altaret, efter att Församlingen hade försvunnit.

253 Titta nu! De hade i sin blindhet gjort sin Messias till martyrer, och nu fick de skörden av det. De insåg det. De erkände det, sedan det redan var gjort. De såg Honom då, då de kom inför Guds altare. Men nu är Guds nåd till för dem.

254 Titta! Nu kunde de inte på något sätt vara de heliga, för de hade redan fått sina mantlar. Men här är de nu, bara "själar under altaret, för Guds Ords skull, och för det vittnesbörd, som de hade", om att vara Guds folk, judarna.

255 Men titta nu, Guds nåd kommer till dem. Och Jesus ger dem, var och en, en vit mantel, (oj, oj, titta! Långt sedan Församlingen är borta), för att de var lojala mot sina ideal. Och de var förblindade, och de visste det inte. De visste det inte. De spelade exakt den roll, som Gud hade bestämt, att de skulle spela. Och här, här tittar Johannes bort och ser själar under altaret. Titta nu, han ser de där själarna. Ge akt på, vad han kallar dem!

De ropar: "Herre, hur länge?"

Titta: "Bara en liten stund till." Förstår Ni?

256 Låt oss få tag i det där, då vi går vidare rakt igenom Skriften nu! De inser, att de hade mördat sin Messias. Förstår Ni? Och de visste inte det, men sedan insåg de det. De blev — de blev mördade tillbaka för att få betala för det, för att de hade gjort sitt fel. Och titta nu, vad de blev tvungna att göra! Ser Ni, de var skyldiga till mord, så de blev mördade. Förstår Ni? De ropade: "Hans Blod må komma över oss!" Förstår Ni? Det är riktigt. Och de var förblindade.

257 Om de nu inte hade varit förblindade, hade Gud sagt: "Låt dem vara! De är inte värdiga." Men eftersom de var förblindade av Gud, sträcktes Hans nåd ner till dem. Amen! Tala om förunderlig nåd! Och gav var och en av dem en vit mantel, för hela Israel kommer att bli frälst, varenda en har sitt namn skrivet. Det är riktigt. Jesus gav dem mantlar.

258 Liksom Josef gjorde med sina bröder, en förebild. Titta, då Josef stod där, och då han till sist . . . Han gav sig tillkänna där vid altaret, sitt eget altare, i sitt palats, sin tron. Han sa: "Lämna mig, varenda en!" Hans hustru var borta i palatset, där Bruden kommer att vara.

259 Och han sa till dem, han sa: "Känner Ni inte igen mig?" Hallå, han talar hebreiska nu. "Jag är Er bror, Josef." Oj, oj!

De sa: "Å, nu kommer Du att få tag på oss."

260 Han sa: "Vänta en minut! Vänta en minut! Gud gjorde det där med avsikt. Fick Er till att kasta ut mig, för att bevara liv." Glory! Var så god, exakt! Han sa: "Var inte — var inte vreda på Er själva!" Kommer Ni ihåg, att Josef sa så? Han sa: "Var inte vreda på Er själva! Allting är all right nu. Det är över, alltsammans. Gud sände mig hit före Er."

261 Som Ni vet, säger Bibeln, att de ska säga till Honom, då de ser Honom komma, står det: ”Säg, Du är Messias, det vet vi. Men, men hur är det med de där ärren?” Förstår Ni?

262 Han sa: ”Å, dem fick jag i mina vänners hus.” Vänner?

263 Och sedan, då de inser det, de som finns kvar, de etthundrafyrtiofyra tusen, Bibeln säger, att de kommer att skilja sig, det ena huset ifrån det andra. Och ta dagar bara för att gråta och klaga och gå fram och tillbaka på golvet och säga: ”Hur kunde vi göra det? Hur kunde vi göra det? Å, vi korsfäste vår egen Messias.” Det står: gråta liksom ett hem skulle göra för sin enfödde son: ”Hur kunde vi göra det?”

264 De där judarna, de är — de är världens religiösaste folk, Guds utvalda. Men Han förblindade dem för att ta oss, och vi avvisar Det. Vad är domen för den hedniska församlingen? Var så goda! Förstår Ni? Förblindade med avsikt av Gud, så att Han kunde få tag i oss, en Brud åt Jesus. Ta ut dem ifrån. . . Förstår Ni? Och gav förebilder till det och allting.

265 Ser Ni nu, vilka själarna är? De är inte de heliga, som blev martyrer. De har redan försvunnit. Det är riktigt. Lägg märke till, att de hade, de hade redan försvunnit. Förstår Ni?

266 Så de här får mantlar, var och en av dem. Och nu vill jag, att Ni ska lägga märke till en sak. Men nu böjer Guds nåd sig ner till dem. Jesus ger var och en av dem en vit mantel, liksom Josef gjorde, hans nåd till sina bröder.

267 Titta nu! Fastän de hade försökt att göra sig av med Josef också, men hans nåd sträckte sig ända ner till dem. Förstår Ni? ”Å, det där är all right. Det är all right. Ni menade inte att göra så där. Utan, ser Ni, det var Gud, som gjorde det där. Förstår Ni? Gud lät Er göra allt det där, så att Han skulle kunna få ut mig och föra mig hit ner, så jag kunde rädda människors liv, de här hedningarna här, som jag fick min hustru ifrån. Jag skulle inte ha haft någon hustru, om — om jag hade stannat där borta. Nu älskar jag min hustru. Hon har gett mig de här barnen här.” Och han sa: ”Jag — jag. . . Och nu — nu kommer jag för att hämta Er allesammans. Nu ska Ni alla få det bra också. Jag ska hämta Er hit ner. Vi ska bo tillsammans allesammans som en enda stor familj.” Förstår Ni? Förstår Ni? Förstår Ni? Han sa: ”En sak vill jag fråga Er. Lever min gamle far ännu?” Å!

268 Och ge akt på honom, vad han gjorde med lille Benjamin, som är en förebild till de etthundrafyrtiofyra tusen, som vi kommer till senare! Ser Ni, vad han gjorde? Han bara sprang riktigt fort till Benjamin, föll honom om halsen och började krama honom. Hans lille bror, som hade fötts in i familjen efter att han hade lämnat dem, ser Ni, av hans mor, den första församlingen, den ortodoxa församlingen. De etthundrafyrtiofyra tusen föddes i Hans frånvaro, medan Han var borta för att få Sin hedniska

Brud. Oj, oj! Gör inte det där bara någonting åt Er? Där är det. Så ser Ni, vilka de är? Där är de.

269 Lägg nu märke till, att fastän de hade försökt göra sig av med Josef, sträckte sig hans nåd till dem.

270 Fastän de hade försökt göra sig av med Jesus, kommer Han ändå tillbaka, för att de var blinda, och ger dem, var och en, en vit mantel. Han kommer att ta dem raka vägen in, hem, i alla fall. Det gör ingen skillnad alls, för Han hade redan sagt: "Jag ska frälsa dem allesammans ändå." Förstår Ni?

Vers 10, nu. Lägg märke till, att de bad om "hämd". Förstår Ni?

271 Om nu det där hade varit Bruden, skulle det ha varit liksom Stefanus: "Fader, förlåt dem!", Ni vet. Förstår Ni?

272 Men de här är judar, som just har kommit in, ser Ni. De bad om hämd. Lägg märke till det igen, ser Ni! Åter sa Han. . . Lägg märke till, att det inte är. . . Han sa: "Det är Dina bröder", judarna. De hundra. . . Nu ville de ha hämd. De sa: "Å, vi ska. . . Vi, vi vill, att Du ska hämnas oss där nere."

273 Han sa: "Bara en liten stund, nu, bara en liten stund." För lägg märke till det, låt mig läsa det här! Det är i den — den 10:e versen. All right.

Och de ropade med hög röst och sa: "Hur länge, å, Herre, helig och sann, ska du dröja att döma och hämnas vårt blod på dem, som bor på jorden?"

Och vita mantlar gavs åt var och en av dem, och det sades till dem, att de skulle vila ännu . . . en liten tid, ser Ni, (Vad?) en liten tid, tills deras medtjänare. . .

274 Förstår Ni? Vad är det nu? Profeterna predikar nu för Israel. Förstår Ni?

. . . tills dina medtjänare också. . . dina medtjänare och även dina bröder, som skulle bli dödade. . .

275 Ser Ni, de som var förutbestämda till att bli gjorda så med. Förstår Ni?

. . . skulle bli dödade liksom de var, skulle bli fulltaliga.

276 Ser Ni, med andra ord, det är förutbestämt för dem. Det är Skrifterna, att de måste göra det. "Och bara vila en liten stund. Nu har Ni fått Era mantlar, Ni är på väg hem, och sitt bara där en liten stund, ser Ni, vänta bara litet grand!"

277 Lägg märke till det nu! Lägg nu märke till: "Dina bröder"! "Dina bröder måste först bli dödade", vilket betyder de etthundrafyrtiofyra tusen, som först ska kallas i Vedermodan. Och de etthundrafyrtiofyra tusen, som är kallade.

278 Önskar, att vi hade tid. Vi kanske får det imorgon kväll, om Herren vill, vi. . . Precis innan vi kommer in på det andra Inseglet. Förstår Ni?

279 Ge nu också akt på, att de måste bli martyrer genom antikrist. Vi gick just igenom det, och lägg märke till, att i hans sista ritt, då han bryter — bryter det där förbundet med de där judarna där nere. Och där går hon. Förstår Ni?

280 De här judarna, de etthundrafyrtiofyra tusen, ska kallas ut av de två vittnena i Uppenbarelseboken 11. Kom nu ihåg, att det är meningen, att de ska profetera.

281 Det har Ni läst. Hur många har läst det där? [Församlingen säger: "Amen." — Utg.] Visst, vi är alla bekanta med det, som läser Skriften.

282 Och de profeterar, de här två vittnena profeterar i tiden för den andra halvan av Daniels sjuttionde vecka. Det är de sista tre och ett halvt åren.

283 Kommer Ni ihåg, hur vi tog Daniels sjuttio veckor? Jag sa, att vi skulle behöva det, då vi kom in på det här. Jag visste inte varför, utan jag bara. . . Någonting sa mig, att vi skulle behöva det, och här är vi. Ja. Förstår Ni?

284 Lägg märke till Daniels tid! Kom nu ihåg, att Daniel blev tillsagd, att: "Messias skulle komma", fursten, "Messias", rättare sagt, "och Han skulle profetera. Israel hade fortfarande sjuttio veckor kvar. Och mitt i de sjuttio veckorna, skulle Messias huggas av, och det dagliga offret tas bort." Är det riktigt? "Men det var ännu tre och en halv vecka bestämd."

285 I den här stunden tar Han Hedningbruden, nu går Hon upp. Och då hon går upp, uppstår två profeter åt Israel. Förstår Ni?

286 Och de där själarna, som har blivit martyrer nu här fram igenom, rejäla, sanna judar där fram igenom, som hade sitt namn i Boken, som levde det rätta livet och gjorde det rätta, levde ut judendomen på pricken. De, de blev martyrer genom Eichmann och många andra. Ärliga människor, miljoner av dem där nere! Och de där tyskarna sköt dem till döds och mördade dem och dödade dem och hängde upp dem på staket och brände upp dem och kremerade dem och allting annat. Denne blodlöse, rättare sagt blodtörstige, hungrige Hitler och Stalin och Mussolini och alla de där människorna, som hatade de där judarna!

287 Jag tror, att det är en av — en av de saker som håller ihop den här nationen, att de alltid har respekterat juden, det är riktigt, gett honom en plats. Hedra juden, Du, så kommer Gud att hedra Dig.

288 Nu finns det ju en skara judar, som är avfällingar, precis liksom det finns hedningar på samma sätt.

289 Men den verkliga juden, Gud har satt hans namn i Boken, innan världens grund lades. Och här var han, mördad vid den här

tiden. Och kom ihåg det, tänk på det nu, hur fullkomligt det här är! Precis efter de där miljonerna av judar, oskyldiga människor, dödade av världens nationer, säger Skriften här, precis vid den här tiden, att de är under altaret, varenda en, inser vad som har skett, och de får vita mantlar.

²⁹⁰ Och de sa: "Ja, men varför? Kan vi gå tillbaka till riket redan nu?" Det judiska riket ska upprättas på jorden, som Ni vet. Johannes sa, att riket var där, ser Ni, färdigt att upprättas.

Det här är nu Evangeliets Rike, ser Ni.

²⁹¹ Men judarnas rike kommer att predikas av de här — de här två profeterna, så lägg märke till jordens rike här!

²⁹² "Himmelens Rike predikas", . . . av judarna, eller till . . . Jag menar: "till hedningen".

²⁹³ Riket här på jorden ska upprättas i Tusenårsriket, efteråt, Tusenårsriket åt judarna.

²⁹⁴ Lägg nu märke till det! Lägg märke till det här nu, här, medan de — medan de predikar, ser Ni!

²⁹⁵ Innan de här — de här profeterna någonsin kommer in på scenen, är de här judarna, som måste dö under Eichmann och dem, varenda en av dem, som var förutbestämd, får (av nåd) en vit mantel. Var och en av dem ges en vit mantel. Lägg märke till det!

Vad sker nu? Så fort som det där äger rum. . .

²⁹⁶ Jag tittar på den där klockan där bak, och jag vet, att vi håller — vi håller på att bli sena. Men jag vill inte . . . Ser Ni, jag — jag . . . De där . . . Jag lägger märke till stackarna, som står där. Gud hjälpe Er, bröder! Jag hoppas, att var och en av Er får en vit mantel på den dagen, ser Ni. De står och ändrar ställning fram och tillbaka med ben, som gör ont. Och en del av Er arbetade hela dagen. Jag vet, vad det där är. Och titta här . . . Och en del av de små stackars kvinnorna står. Jag märker, att en del av de här männen ger kvinnorna sina stolar, och någon annan gav den till en stackars liten mamma med en baby. Och jag — jag — jag — jag ser allt det där, och jag är säker på, att Han gör det. Lägg märke till det! Men jag vill inte hålla Er kvar alltför länge. Om jag bara kan få Er att förstå Budskapet, det är allt, jag vill, att Ni ska göra, ser Ni.

²⁹⁷ Lägg nu märke till de här judarna! Jag måste göra det här för att kunna låta Er få se uppenbarelsen av det här Inseglet, se vad det är, de här själarna under altaret, och vilka de är. Lägg nu märke till det!

²⁹⁸ På Daniels tid nu, den andra halvan av den sjuttionde veckan. Kom nu ihåg, att: "Messias skulle huggas av i mitten." Det är mitt i. Nåväl, vad är hälften av sju? [Församlingen säger: "Tre och en halv." — Utg.] Tre och en halv. Hur länge predikade

Kristus? [”Tre och ett halvt.”] Det är riktigt. ”Men nu är det bestämt för folket”, (vad?) ”tre och ett halvt år till.”

299 Ja, under den här tiden, å, titta, vad som sker, det är, att Hedningbruden väljs ut i de sju församlingstidsåldrarna och far upp.

300 Och då den gör på det viset, alla de här judarna, som blir martyrer där på grund av blindheten, de som ligger under altaret, Gud kommer dit och säger: ”Ser Ni nu, vad det var? Nu ger jag var och en av Er en mantel.”

De sa: ”Hur länge, Herre? Ska vi gå in nu?”

301 Han sa: ”Nej, nej, nej. Era kamrater, judarna, måste ännu lida litet grand. De måste bli martyrer, liksom Ni blev martyrer. Vilddjuret måste få tag i dem, då han bryter det här förbundet.”

302 Lägg märke till det nu! Och lägg nu märke till, att en gång . . . Kom nu bara ihåg, att de här profeterna ska profetera enligt Uppenbarelseboken 11. Ni, Ni som räckte upp händerna, att Ni hade läst det. Förstår Ni? Och de får makt.

303 Och vi ska ta reda på, vilka de är bara om en minut, om Herren vill. Lägg nu märke till, vilka de här profeterna är! Och nu berättar Bibeln det här. Visst gör Han det. Visst! Förstår Ni?

304 Lägg nu märke till, att i mitten av det här, tre och en halv vecka nu, som de profeterar här nere, och Uppenbarelseboken sa här . . . Och de — de profeterade i ettusentrehundrafyrtio dagar. Om . . .

305 Den vanliga judiska almanackan, den vanliga tiden i Guds almanacka, har nu exakt trettio dagar i en månad. Det var den romerska almanackan, som blandade bort det. Den vanliga almanackan har trettio dagar i en månad.

306 Om man nu vill ta trettio dagar och lägga till tre och ett halvt år till det, och se på trettio dagar, och, nå, vad får man? Ettusentrehundra . . . eller tvåhundra sextio dagar. ”Ettusentvåhundra sextio dagar (sextio dagar)”, exakt tre och ett halvt år.

307 Nu, ser Ni, är det inget misstag ifråga om det där. Där är det, passar ihop liksom en — en laxstjärt passar ihop. Lägg märke till, att de där två profeterna predikade i tre och ett halvt år för judarna! Därvid kallas de etthundrafyrtiofyra tusen ut.

308 Och lägg då märke till, att de här två profeterna är exakt Moses och Elia! Förstår Ni? Förstår Ni? Titta nu, titta, deras . . . Titta på deras verksamhet! Ge nu akt på, vad de här profeterna gör! ”De har makt att slå jorden med en plåga, så ofta de vill.” Vem gjorde det? Moses. ”De har makt att stänga till himlarna, och då regnar det inte på deras verksamhets tid.” Vem stängde till himlarna i tre och ett halvt år? [Församlingen säger: ”Elia.” — Utg.] Där är de. Det är de. Ser Ni, det är . . .

309 Ser Ni, mannen, då han dör, ändrar han inte sin ställning. Han ändrar inte sin natur, ser Ni. Titta, då — då, innan . . .

310 Då Saul hade avfallit, och det inte fanns några profeter i landet, kunde han inte förstå, vad han skulle göra — vad han skulle göra. Han mötte det. Han gick till strid. Han gick till häxan i Endor.

311 Med bara blodet av tjuvar och bockar kunde hon nu göra det här. Och hon kallade upp Samuels ande.

312 Och då Samuel kom upp, stod han där i sin profetmantel. Inte bara det, men han var fortfarande profet. Han sa: ”Varför kallade Du bort mig från min vila”, sa han, ser Ni, ”nu då Du har blivit fiende till Gud?” Han sa: ”Vid den här tiden imorgon kväll, kommer Du att falla i striden. Och vid den här tiden imorgon kväll, kommer Du att vara hos mig.” Och det var exakt, vad som skedde. Förstår Ni? Inte bara . . . Han var fortfarande profet. Förstår Ni?

313 Och de här männen är fortfarande profeter. Nu kommer vi att komma litet djupt i det där bara om några minuter, om Herren vill. Förstår Ni?

314 Oj, oj, så jag älskar detta Ord! Inte underligt, att: ”Människan ska inte leva av bröd allenast. Vartenda Ord, som går ut ur Guds mun!”

315 De här två profeterna är Moses och Elia enligt deras gärningar, som upprepas igen. Det där, det har alltid varit deras verksamhet. Lägg nu märke till det, precis som de gjorde! Det där förändrade dem inte. Kom ihåg, att de här männen aldrig dog! Titta bara en . . .

316 Blanda nu inte ihop det, innan vi kommer bort ifrån det här! Blanda inte ihop Elias femte verksamhetstid med hans fjärde verksamhetstid! Jag har hållit på att tala om för Er, att Hednaförsamlingen väntar på Elia. Riktigt.

317 Och här är han här borta tillsammans med juden. Kom ihåg, att han inte kan komma fyra gånger, det är — det är fiendens tal. Han måste vara fem gånger.

318 Första gången han kom, var han Elia själv. Nästa gång han kom, var han Elisa. Nästa gång han kom, var han (Vad?) Johannes Döparen. Nästa gång han kommer, är som den sjunde ängeln. Och femte gången han kommer, är han tillsammans med Moses där borta och predikar för dem. Visst. Jajamensan. Blanda inte ihop honom! Mmm.

319 Fem, om Ni känner till Era — Era bibliska räkneord, så är fem den kämpande nådens tal. Och det är det, Han har gjort. Titta nu, om Ni vill veta, var det är! Var Jesus en nådens kämpe? J-e-s-u-s, fem, k-ä-m-p-e. Är det riktigt? Kämpe för — för kärleken till Dig. Och om man kommer till Honom, hur kommer man då,

genom vad? T-r-o i k-a-m-p. Är det riktigt? Kamp är nådens tal, all right, för de troende.

³²⁰ Lägg märke till, att den förste Elia, det var han. Den andre var Elisa. Den tredje var Johannes. Den fjärde var den sjunde ängeln, eller den siste budbäraren till Församlingen enligt Malaki 4 och Uppenbarelseboken 10:7. Den femte gången, nu, är han en budbärare till judarna, till de etthundrafyrtiofyra tusen, till judarna, efter att Församlingen är borta.

³²¹ Jag – jag – jag känner mig bara litet konstig, ser Ni. Förstår Ni? Titta, om någon tänker. . . Jag vill, att Ni ska få tag i det här nu, ser Ni. Om någon fortfarande tänker, att Malaki 4, ”att återupprätta” människorna, är samma sak, som han kommer att göra där nere med judarna, och tänker att det är samma sak alltsammans, så låt mig bara rätta till det där åt Dig, bara en minut! Ser Ni, det skulle vara litet förvirrande. För som Ni kommer ihåg, står det i Malaki 4: ”Återvänd fädernas Tro. . . Rättare sagt, barnen tillbaka till fadern.” Tillbaka till fadern, ser Ni!

³²² Låt mig nu visa Er skillnaden i verksamheten! Om han kommer för att vända tillbaka barnens Tro till fäderna, skulle han förneka Kristus. Han skulle gå tillbaka till lagen. Är det riktigt? Fäderna höll lagen. Får Ni tag i det?

³²³ Lägg märke till, att då Elisa, då han kom för att fullborda sin verksamhet i Malaki 4, ser Ni, som Malaki 4, var Elia ensam.

³²⁴ Men då han kom för att predika för judarna i Uppenbarelseboken 11, har han Moses med sig. Så där är ingen förvirring, inte alls. Förstår Ni? Får Ni tag i det?

³²⁵ Då Elisa kommer i Malaki 4, är han ensam. Elia kommer att sköta det, inte Elia och Moses. ”Elia” kommer att uppstå. Men samma inspiration, som sa, att Elia kommer att komma för den sista delen av församlingens tidsålder, ”för att återupprätta barnens Tro tillbaka till fädernas ursprungliga Tro”, den apostoliska Tron, som det är meningen att man ska gå tillbaka till. Och antikrist har fått dem allesammans utkörda. ”Att återupprätta”, som alla de andra Skriftställerna har smält samman. Ser Ni, han kommer ensam. Förstår Ni?

³²⁶ Men då han kommer till Församlingen, Bibeln. . . Rättare sagt, kommer till de etthundrafyrtiofyra tusen, säger Bibeln klart, att både han. . . Det är två av dem, inte en enda av dem. Två av dem! Och hans första verksamhet kunde inte ta judarna och sätta tillbaka dem under lagen, han blir. . . För han kommer och predikar Kristus för de etthundrafyrtiofyra tusen, amen, ”Där är Han, den där Messias, som blev avhuggen.” Amen! Det är det, så blanda inte ihop det! Det är inte hopblandat. Skriften ljuger inte, inte alls.

³²⁷ Glory! Å, då jag såg det där, hoppade jag upp! Jag sa: ”Tack, Herre!”, då jag såg det äga rum där ute. Såg att Elia gick dit ut för

den där första tidsåldern ensam, och han var ensam. Sedan, då jag såg honom komma åter, långt bort till någonting annat, var det två av dem där, då det ägde rum. Jag sa: ”Där är det. Det där, det åstadkommer det, Herre. Amen! Jag ser det nu! Halleluja!” Det är exakt så.

328 Om jag inte hade nämnt det, skulle det ha varit en liten förvirring för någon. Men Han — Han sa till mig att nämna det, så det gjorde jag.

329 Lägg märke till, att de här männen behålls vid liv av Gud från sin ursprungliga verksamhet för framtida tjänst. De skötte den så bra. Förstår Ni? Tänk bara, Elias ande gör tjänst fem gånger, Moses två. Vad? Behålls levande för fortsatt, längre tjänst.

330 Det var ingen av dem, som var död, nu, tro inte det! De blev båda sedda levande, då de talade med Jesus på Förklaringsberget. Men kom ihåg, att de måste dö.

331 Nu dog ju Moses faktiskt, nu. Men han uppstod, för han var en fullkomlig förebild till Kristus. Förstår Ni? Ingen fick någonsin veta, var han begravdes. Änglarna kom och tog honom. Förstår Ni? Han hade Änglar till kistbärare. Mmm. Varför? Ingen dödlig människa skulle kunna bära honom, dit han skulle. Han gick bara igenom en åtgärd, det var alltsammans. Han hade Änglar till kistbärare, ser Ni, för De tog honom dit, där han skulle vara. Ingen vet.

332 Inte ens Satan fick veta det. Han tvistade med Ärkeängeln. Det är riktigt. Han kunde inte förstå, vad som skedde med Moses. ”Jag såg honom darra där borta. Och han tittade ut över landet och tittade tillbaka på barnen osv., jag såg honom darra. Men han steg upp på Klippan, och det var sista gången, jag såg honom.”

333 Det är Klippan! Det är Klippan! Låt mig stå på den där Klippan vid slutet på min väg! Jajamensan! Nu . . . Mina färgade bröder brukade komma hit upp och sjunga en liten sång: ”Om jag kunde, skulle jag förvisso vilja stå på den där Klippan, där Moses stod.” Jajamensan! Å, det är den Klippan, jag vill stå på också. Genom tron står jag där.

334 Men kom ihåg att Elia, han blev bara trött, för han hade mycket arbete framför sig. [Broder Branham gör paus. Församlingen skrattar. — Utg.] Så han var tämligen utsliten, och Gud sände honom bara en skjuts Hem, det är riktigt, sände en vagn. Är det riktigt? Tog upp honom. Han dog aldrig, för Han behöll honom vid liv. Han hade ett framtida arbete åt honom. Låt honom smörja en man också, ser Ni, som kom fram i hans Ande.

335 Men de måste smaka döden. Uppenbarelsesbokens 11:e kapitel, nu. Låt oss nu gå, jag är just här i alla fall. Låt oss bara finna det! Uppenbarelsesboken 11. Titta och se efter, om de inte blev dödade båda två! Jajamensan. De måste smaka döden bägge

två. Jajamensan. Sedan deras verksamhet är avslutad, smakar de döden. Uppenbarelseboken 11, och låt oss börja med 7!

Och då de har avslutat sitt vittnesbörd, förklarar vilddjuret, som kom upp ur de bottenlösa avgrunderna krig mot dem, . . .

336 Oj, oj, han kan inte stå ut med det, de där frimicklarna är tillbaka igen, ser Ni. All right. All right.

. . . ur den bottenlösa avgrunden förklarar krig mot dem och ska besegra dem och döda dem.

337 Men titta, vad som sker! De blir fullkomligt förebildade nu.

Och deras kroppar ska ligga på gatan — på den stora stadens gata, . . . andligen kallas för Sodom och Egypten, där också vår Herre korsfästes. (Jerusalem, ser Ni.)

338 Nu måste de smaka döden (Eller hur?), det är riktigt, sedan deras verksamhet är avslutad.

339 Varför? Den sjunde ängelns verksamhet, den sjunde ängelns verksamhet, Elias verksamhet som den sjunde ängeln, inte . . . Varför inte, varför kunde inte, rättare sagt, Jag försöker säga, att den sjunde ängelns verksamhet då skulle vara genom Moses, om han är odödlig, lika väl som den skulle kunna vara genom Elia? Varför . . . Varför sände Gud inte bara och sa: "Elia, Du — Du har arbetat så hårt, att jag . . . Och allting, på alla de här olika platserna. Jag tror, att jag bara skickar ner Moses." Varför?

340 Titta på Mose verksamhet! Elia var profet till alla nationer, men Moses var laggivare enbart åt judarna. Amen. Moses är där för att säga . . . Orsaken till att han kom tillsammans med Elia . . . De där judarna säger: "Vänta nu, vi håller fortfarande lagen här." Men där står Moses själv, och här står Elia tillsammans med honom. Å! Förstår Ni? Han kommer enbart till judarna. Förstår Ni? Moses gick bara till judarna, profeten Elia var till alla nationer. Men Moses blev profet åt judarna, och laggivare. Förstår Ni? Det var hans budskap, lagen.

341 Men vad var Elias budskap? Till kvinnor med kortklippt hår, samfund. Jajamensan. Och han slet dem verkligen i stycken. Uppmålade ansikten, han sa till dem: "Ni kommer att bli hundmat." Han bara verkligen rev sönder dem.

342 Och sedan, då hans Ande kom över Johannes, klampade han raka vägen ut ur öknen och gjorde samma sak. Riktigt. Han sa: "Tänk inte, att vi tillhör *det här* eller *det där*! Gud kan låta barn uppstå åt Abraham av de här stenarna."

343 Gick fram till Herodias, sa: "Och Du menar att säga mig, att Du gifte Dig med Din egen svåger . . .?" Han sa: "Det är inte lagligt för Dig att göra det!" Å, broder! Huit! Hrm. Han sa till henne. Visst.

344 Lägg märke till, att de här själarna ska vänta en liten tid, för att de etthundrafyrtiofyra . . . ska bli martyrer. Å, är inte det där, är inte . . . ? Det där sätter bara ihop Bibeln.

345 Nu är min tid exakt slut, om jag ska släppa ut Er tidigt. Men jag har bara några små saker till att säga, om Ni kan stå ut med det. [Församlingen säger: "Fortsätt!" — Utg.] Jag vet, att det är hett. Och jag svettas.

346 Men lyssna, jag har bara någonting att berätta för Er. Det är bara så fint, det bara bränner i mitt hjärta. Jag hoppas, att Ni inte har glömt det, ser Ni. Låt mig säga det här i Hans närvaro! Genom Hans nåd lät Han också mig se de mina för inte så länge sedan i vita mantlar. Kommer Ni ihåg det? Minns ni? Kommer Ni ihåg berättelsen för inte så länge sedan? Hedningbruden, de är där nu. De var allesammans i vita mantlar.

347 Jag hade vaknat upp. Jag hade varit på ett möte. Det var för ungefär ett år sedan, litet mer. Jag vaknade en morgon, och jag satte mig upp. Och jag sa: "Älskling?" till min hustru. Hon rörde sig inte. Barnen omkring. . . Jag måste stiga upp och ta dem till skolan, precis här uppe på det gamla stället. Nåja, jag satte mig upp i sängen, Ni vet, och lutade mig. Ni vet hur, sätta sig upp och bara luta huvudet bakåt mot sänggaveln. Vi har en av de gammalmodiga sängarna. Och så lutade jag mig bara bakåt så *där*.

348 Och jag tänkte: "Gosse, Du är redan femtiotre. Om Du tänker göra någonting för Gud, är det bäst, att Du kommer igång med det, för Du kommer att bli för — för gammal efter ett tag." Ser Du.

349 Och jag tänkte: "Du vet, det där är riktigt, nu." Jag tänkte: "Gosse, som Du vet, är jag inte så långt borta. Jag måste gå ganska snart." Jag sa: "Det där är — det där är ett år äldre, än min pappa levde." Förstår Ni? Jag tänkte: "Jag måste flytta ganska snart. Jag såg det. Och här har jag inte gjort någonting för Gud än." Jag tänkte: "Jag ville alltid göra någonting för Honom." Jag tänkte: "Jag måste skynda mig och göra det, om jag ska göra det. Och jag vet inte, hur jag ska göra det, det är alltsammans."

350 Jag tänkte: "Människa, jag hoppas, att jag får leva och se Honom komma. Jag vill inte vara ett spöke, eller en ande."

351 Ser Ni, jag var alltid rädd för en ande. Och nu, vet Ni, den sortens. . . Jag tänkte alltid, liksom om jag skulle möta broder Neville, och han skulle vara ett litet vitt moln, som för omkring, Ni vet. Och jag skulle säga: "Hallå, broder Neville!" Och han skulle säga: "Hallå, broder Branham!" med något annat sinne, han kunde inte tala. Men jag skulle bara veta, att det var broder Neville. Ja. Jag skulle vilja skaka hand med honom, liksom jag alltid gör. För det är allt jag vet, det är mänskliga varelser. Ser Ni, jag skulle vilja skaka hand med honom, men han har ingen hand. Den är där nere i graven, bortrutnad. Förstår Ni?

352 Jag tänkte: "Oj, jag hoppas, att jag inte måste gå igenom det där." Jag var nu . . . Nu ska jag tala om sanningen för Er. Jag — jag var rädd för att dö, inte rädd för att jag skulle gå förlorad, men jag ville inte vara en ande. Jag vill bara förbli en man. Jag ville vänta på Borstryckelsen, ser Ni. Jag ville bara förbli så där. Jag ville inte vara någon ande och gå omkring. Jag låg där och tänkte så.

353 Och helt plötsligt var det någonting, som hände. [Broder Branham knäppte med fingrarna. — Utg.]

354 Nu vet Ni, och Ni är allesammans bekanta med synerna. Och om det här var en syn, så har jag aldrig fått en lik den, ser Ni. Och jag har fått dem sedan jag var en pytteliten pojke.

355 Och helt plötsligt hände någonting. Och jag kände, att jag for iväg. Jag tänkte: "Uh-å!" Och jag — jag tänkte: "Jag — jag har redan dött, ser Du, och jag har — jag har kilat vidare." Förstår Ni?

356 Och jag kom till ett ställe, och jag tänkte: "Jag tror, att jag ska se mig tillbaka." Jag var precis lika verklig, vänner, som jag står precis här. Förstår Ni? Och jag vände mig om för att titta tillbaka. Och där var jag, låg på sängen. Och jag var utsträckt, låg vid min hustrus sida.

357 Jag tänkte; "Jaha, det var troligen en hjärtattack." Förstår Ni? Jag tänkte: "Jaa, ser Du, jag bara dog ögonblickligen.", vilket skulle vara ett bra sätt att gå bort. Så jag tänkte: "Det där var en hjärtattack, jag behövde inte lida." Jag tittade, och jag tänkte: "Men, det där är underligt, nu. Där ligger jag, just där, och här står jag, här."

358 Så jag vände mig om. Det såg ut som en stor, stor — liksom ett stort stort fält eller någonting, liknade det, bara ett stort utbrett fält av blått gräs. Och — och jag sa: "Jaha, jag undrar, vad det här är."

359 Och helt plötsligt, då jag tittade, kom här tusenden gånger tusenden av unga kvinnor, alla i vita mantlar, med hår som hängde ner till deras midja, barfota, och de sprang rätt emot mig. Jag tänkte: "Vad är nu det här?"

360 Jag vände mig om, tittade tillbaka *dit*, och där var jag, och jag tittade upp åt *det här* hållet, där kom de. Jag bet mig i fingret. "Jag — jag — jag — jag sover inte, exakt." Men jag kunde känna. Och jag sa: "Jaa, någonting här är märkligt."

361 Och de här kvinnorna kom allesammans springande. Och jag har aldrig sett sådana vackra kvinnor! Och de kom allesammans och sprang fram till mig. Och då de sprang till mig. . .

362 Ni vet, hur jag har varit, liksom. . . De kallar mig för kvinnohatare, men det är jag inte, ser Ni. Utan jag — jag tänker bara, att en bra kvinna är en av de. . . Är en juvel. Men jag tycker att en, som inte är bra, är som Salomo säger: "vatten i ens blod".

Så jag har förvisso ingen användning för — för illa beryktade kvinnor eller viktigpettrar.

363 Och så kom alla de här kvinnorna. De började lägga sina armar om mig. Det där är ovanligt, nu. Ni vet, att jag inte skulle finna mig i det. Så, och de var . . . Nu kommer jag att vara tvungen att säga det här på ett sådant sätt, att, jag är — jag har en blandad åhörarskara. Men de var, de var kvinnor. De var kvinna. Och de — de kramade mig, var och en, och sa: "Vår — vår käre broder!" Och den ena kramade mig, och sedan kramade den andra mig.

364 Jag stod där och tittade. Jag tänkte: "Men, vad är nu det här?" Förstår Ni? Och de stod där. Jag tänkte: "Vad har hänt?" Jag tittade tillbaka ner. Där var jag, låg precis *där* nere, och här var jag, stod *här*. Jag tänkte: "Det där är underligt, nu. Jag — jag förstår det inte."

365 Och de där kvinnorna skrek: "Å, vår käre broder!", och kramade mig. Nu var de helt och hållet kvinnor till känslan.

366 Förlåt mig nu, systrar, då jag säger det här, för . . . Men lyssna till Er doktor, Ni, och om vi inte har rena sinnen, då är vi inte kristna. Jag bryr mig inte om . . .

367 Jag har alltid levat rent. Gud vet det. Då jag var en liten pojke, sa Herrens Ängel till mig att inte befläcka min kropp, röka eller dricka. Och det har varit sant. Genom Guds nåd har jag hållit det där. Då jag var syndare, sprang jag inte omkring med kvinnor. Och så . . .

368 Men vilken man som helst, som låter en kvinna krama honom i hans armar, eftersom han är gjord av manliga celler och hon av kvinnliga, blir det en sinnesförnimmelse. Jag bryr mig inte om, vem Du är, nu, tala inte om för mig, att du inte har det så, om Du är en frisk person.

369 Men inte Där, för man har inte längre olika celler. Man kommer aldrig att synda Där. Där var en förändring. Det fanns inte längre någonting mer än bara broderlig kärlek till de där kvinnorna.

370 Fastän de såg så eleganta ut, jag tycker, att en kvinna, en trevlig kvinna, som håller sig rätt och vandrar som en dam, hon är en — hon är ett exempel på en juvel på jorden. Jag — jag tycker om vad som helst, som är elegant. Jag tycker, att en kvinna, som håller sig på sin plats och försöker vara en dam, är en — är en ärans staty. Jag tror verkligen det. Och jag tycker, att en som inte är det, det är precis liksom Kristus och antikrist, samma sak.

371 Jag — jag tycker om vad som helst, som är naturligt. Som en vacker häst eller vad som helst, den står bara där i en vacker hästs gestalt. Eller vad som helst liknande, ett vackert berg, vackra kvinnor, vackra män, vad som helst, som står som Gud har skapat det, jag har alltid beundrat det.

372 Och de här var fullkomliga. Men hur mycket de än kramade mig med sina armar, och de var kvinnor, förstår Ni, men det kunde aldrig vara någon synd. De manliga körtlarna och de kvinnliga körtlarna var borta bägge två. Herren vare tack! De var mina systrar, fullständigt.

373 Jag tittade. Och jag började. . . Jag — jag tittade på mina händer, jag såg, att de var så alldeles unga. Och jag tittade, jag var ju ung också. Och jag. . .

374 Och jag miste mitt hår som en ung man, en barberare hällde karbolsyra i det och tog bort alltsammans, då jag var bara en pojke. Och det har alltid varit ett slags — varit så för mig, att jag — jag — jag blir förkyld så fort, för min hårbotten är fortfarande mjuk, ser Ni. Och hårrötterna finns där fortfarande, men den brändes med karbolsyra, och håret kan aldrig växa, ser Ni.

375 Och jag gick, min hustru, då jag. . . För många år sedan och fick mig en tupé att ha på mig, en liten hårtofs, att sätta på mig, för att täcka mitt huvud. Men jag skämdes alltid för att ha den på mig, för det såg ut, som om det var någonting falskt. Och jag ville inte ha någonting falskt.

376 Och så tänkte jag: ”Jag ska bara sätta på mig en stickad mössa.” Så jag gjorde det ett tag. Vet Ni, vad de gjorde? De ville kalla mig för ”biskop” då, sa att jag ville vara. . . Förstår Ni? Jag sa bara: ”Låt henne gå!”

377 Så jag bara står ut med den svåra förkylningen och låter den. . . Men, jag. . . Ni. . . Det är bara att öppna de där fönstren eller någonting, låta litet luft dra förbi så där, gosse, jag har fått den.

378 Nu gick jag till en doktor och frågade honom, vad han tänkte. Han sa: ”Jaa, ser Du, Dina — Dina porer är öppna. Du svettas, då Du predikar. Den där luften kommer. Den — den sätter en förkylningsbacill här uppe i slemmet, och det rinner ner i Din hals. Nästa morgon är Du hes. Så är det.”

379 Och — och så, oj, oj, Ni karlar, som har hår, Ni vet inte, hur tacksamma Ni borde vara för att ha det. Det är riktigt. Förstår Ni?

380 Nå, nu har jag funnit, då, att jag — jag ska. . . En vacker dag, om jag inte får mina tänder, kommer jag att vara tvungen att ha några sådana osv. eller klara mig utan dem.

381 Så om en man — om en man. . . Nåväl, jag skulle inte tro, att det skulle vara värre för en man, om han ville det, att ha en tupé på sig, än det skulle vara för en kvinna att ha en av de här mössen eller råttorna, vad det nu är, som de sätter i sitt hår för att piffa upp det. Förstår Ni? Men — men naturligtvis, om man gör det, beror det ju på varför man gör det. Förstår Ni? Det beror på, varför man gör det. Och så. . .

382 Men hur som helst, då jag stod där, kände jag efter, och jag hade mitt hår igen. Oj! Jag var ung. Och de här, alla de här, unga! Och jag tänkte: "Men, är det inte underligt! Här är de." Och de sprang allesammans. . .

383 Och jag tittade på, då de kom, och jag — jag såg Hope komma. Hon såg. . . Som Ni vet, dog hon vid tjugotvå. Hon var fortfarande precis lika vacker som någonsin. Många av Er kommer ihåg henne, de där stora, mörka ögonen. Hon var tysk. Hennes svarta hår hängde ner på hennes rygg. Jag tänkte: "Nu, då hon kommer hit, kommer hon att säga — hon kommer att säga: 'Bill!' Det vet jag, att hon kommer att göra. Jag vet, att hon kommer att säga: 'Bill!', då hon kommer hit."

384 Jag tittade. Och varenda en av de här kvinnorna kom och kramade mig och sa: "Å, käre broder, vi är så glada att se Dig!" Och jag tänkte. . . Varenda en klädd precis lika, men de hade sitt hår olika, som Ni förstår, rött hår och svart hår och blont hår. Och — och de kom förbi, men de var alla unga.

385 Och då hon kom till mig, tänkte jag: "Jag ska bara se, vad hon säger."

386 Och hon tittade upp på mig, och hon sa: "Å, vår käre broder!" Hon kramade mig, och hon gick bara vidare. Någon annan kvinna kom och kramade mig sedan.

387 Och jag hörde ett buller. Och tittade bort åt *det här* hållet, och här kom en skara män, unga karlar, alla ungefär i tjugooårsåldern. De hade mörkt hår och blont hår. Och de hade allesammans vita mantlar på sig och var barfota. Och de sprang till mig och började krama mig och ropade: "Käre broder!"

388 Jag tänkte. Och jag vände mig helt om, och där var jag, låg fortfarande där. Och jag tänkte: "Jaa, det här är underligt, nu."

389 Och just då började en Röst tala till mig. Jag såg aldrig Rösten. Den sa: "Du har samlats, Du — Du har samlats till de Dina." Och så lyfte några män upp mig, satte mig högt upp på en stor hög sak *så här*.

Jag sa: "Varför gjorde Ni så där?"

Den sa: "På jorden var Du en ledare."

Och jag sa: "Tja, jag — jag förstår inte det här."

390 Och den där Rösten talade till mig. Jag kunde aldrig se Rösten. Den var precis ovanför mig och talade till mig.

391 Jag sa: "Jaha, om jag — om jag har dött, så vill jag träffa Jesus." Jag sa: "Jag. . . Han var så. . . Han var hela mitt liv. Jag vill träffa Honom."

Och så sa Han: "Du kan inte få träffa Honom nu, Han är ännu högre upp."

392 Ser Ni, det var under altaret fortfarande, ser Ni, den sjätte platsen dit människorna går, ser Ni, inte den sjunde, där Gud är, den sjunde dimensionen. Den sjätte!

393 Och de var — och de var allesammans där, och de gick förbi. Och jag sa . . . Det såg ut, som om det faktiskt var miljoner av dem. Jag såg dem aldrig . . . Och då jag satt där, och de där kvinnorna och männen sprang fortfarande förbi och kramade mig och kallade mig ”broder”. Och jag satt där.

394 Och då sa den där Rösten: ”Du har samlats till de Dina, liksom Jakob samlades till de sina.”

Jag sa: ”Alla de här, de mina? Är alla de här Branhams?”

Han sa: ”Nej. Det är Dina omvända till Kristus.”

395 Jag såg mig omkring. Och där var en riktigt vacker kvinna, som sprang fram. Hon såg precis likadan ut. Hon slog sina armar omkring mig, och hon sa: ”Å, min käre broder!” Hon tittade på mig.

396 Jag tänkte: ”Oj! Hon såg ut som en Ängel.” Och hon gick förbi.

Och den där Rösten sa: ”Kände Du inte igen henne?”

Jag sa: ”Nej, jag kände inte igen henne.”

397 Han sa: ”Du ledde henne till Kristus, då hon var över nittio.”

Han sa: ”Vet Du, varför hon tycker så mycket om Dig?”

Jag sa: ”Var den där vackra flickan över nittio?”

398 ”Ja.” Han sa: ”Hon kan aldrig förändras mera nu.” Han sa: ”Det är orsaken till, att hon säger: ’Käre broder!’”

399 Jag tänkte: ”Oj, oj! Och det här var jag rädd för! Å, de här människorna är ju verkliga.” De, de gick ingenstans. De blev inte trötta på att vara där.

Och jag sa: ”Nåväl, varför kan jag inte få träffa Jesus?”

400 Han sa: ”Nåväl, nu kommer Han att — han kommer att komma en dag. Och Han kommer att komma först till Dig, och då kommer Du att bli dömd.” Han sa: ”De här människorna är Dina omvända, som Du har lett.”

401 Och jag sa: ”Menar Du, att för att jag har varit ledare, att jag . . . Att Han kommer att döma mig?”

Han sa: ”Ja.”

402 Och jag sa: ”Måste varenda ledare bli dömd på det sättet?”

Han sa: ”Ja.”

Jag sa: ”Hur blir det med Paulus?”

Han sa: ”Han måste bli dömd tillsammans med de sina.”

403 ”Nåväl”, sa jag, ”om hans grupp går in, så kommer min att göra det, för jag har predikat exakt samma Ord.” Så är det.

Jag sa: "Då han döpte i Jesu Namn, gjorde jag det också. Jag predikade. . ."

404 Och miljoner ropade plötsligt och sa: "Vi vilar på Det Där!"

405 Och jag tänkte: "Oj! Om jag bara hade vetat det här, innan jag kom hit, så skulle jag få folk att komma hit. De har inte råd att missa det här. Å, titta här!" Och så. . .

406 Och Han sa: "En dag nu ska Han komma, och då. . . Här äter, dricker eller sover vi nu inte. Vi är bara allesammans ett."

407 Ja, det är inte fullkomligt, det är mer än fullkomligt. Det är inte storslaget, det är mer än storslaget. Det finns inget namn, som kan. . . Man kan inte tänka sig. . . Det finns inga ord i ordförrådet att säga det med. Man har bara kommit fram, det är alltsammans.

408 Och jag tänkte: "Tja, det här, det skulle vara fullkomligt. Och vad ska vi då göra sedan?"

409 Han sa: "Sedan, då Jesus kommer och vi. . . Och Han dömer Dig, eller för Din verksamhet, då far vi tillbaka till jorden och tar oss kroppar." Ja, jag har aldrig tänkt på det, då. Det där är exakt Skriften. Han sa: "Sedan far vi tillbaka till jorden och tar oss kroppar, då äter vi. Vi äter inte här, inte heller sover vi." Han sa: "Vi äter där nere, men vi far tillbaka till jorden."

410 Jag tänkte: "Oj, är inte det här underbart! Oj, oj! Och det var jag rädd för. Varför var jag rädd för att dö, att komma till det här? Å, det här är fullkomlighet plus fullkomlighet plus fullkomlighet. Å, det här är underbart!"

411 Ser Ni, vi var precis under altaret. Förstår Ni? Det var det, ser Ni, precis under altaret i väntan på Tillkommelsen, ser Ni, på att Han ska gå och få tag i dem, som sov i. . . Kropparna, som sover i mullen, för att låta oss uppstå igen, komma fram, ställa upp oss.

412 Liksom då Jesus kom genom paradiset och tog med Sig Abraham, Isak och alla de där upp, Ni vet, de som väntade på den första uppståndelsen. De gick in i staden och visade sig för många.

413 Det är fullkomligt Skriftenligt. Synen var det, eller vad det nu var, den var fullkomligt Skriftenlig.

414 Och jag sa: "Nå, är inte det här underbart!" Och så tänkte jag: "Är inte det där under-. . .?"

415 Jag hörde någonting gnägga som en häst. Och jag tittade. Och min lilla ridhäst, som jag brukade rida, lille Prince, jag tyckte så mycket om honom. Här var han, stod där bredvid mig och la sitt huvud över min axel för att krama mig. Liksom då jag brukade ge honom socker, Ni vet, och han la sin. . . Jag la min arm om honom. Jag sa: "Prince, jag visste, att Du skulle vara här."

Jag kände någonting slicka min hand. Där var min gamla tvättbjörnhund.

416 Då — då herr Short här nere förgiftade honom, svor jag, att jag skulle döda herr Short för det. Jag var omkring sexton år gammal. Han förgiftade honom, gav honom stryknin. Och min pappa tog fast mig med en bössa, på väg ner för att skjuta honom precis på polisstationen. Och jag sa: "Jag ska döda honom." Jag sa: "Jaa . . ." Jag gick över till hundens grav. Jag — jag begravde honom. Jag sa: "Fritz, Du har varit som en kamrat för mig. Du har klätt mig och skickat mig till skolan. Då Du blev gammal, skulle jag ta hand om Dig. Nu har de dödat Dig." Jag sa: "Jag lovar Dig, Fritz, att han inte ska få leva." Jag sa: "Jag lovar Dig, att han inte får leva. Jag ska ta honom på gatan någon gång, då han går där, då ska jag köra rakt över honom, ser Du." Och jag sa: "Jag ska få tag i honom åt Dig."

417 Men vet Ni vad? Jag ledde mannen till Kristus, döpte honom i Jesu Namn och begravde honom vid hans död. Jajamensan. Jag blev omvänd omkring två år senare. Jag såg saker annorlunda då, ser Ni. Jag älskade honom istället för att hata honom.

418 Så då så, men hursomhelst var Fritz där, stod där och slickade mig på handen. Och jag var . . . Jag tittade.

419 Jag kunde inte gråta. Ingen kunde gråta. Det var glädje, alltsammans. Man kunde inte vara ledsen, för alltsammans var lycka. Man kunde inte dö, för alltsammans var Liv. Förstår Ni? Förstår Ni? Kunde inte bli gammal, för alltsammans var ungdom. Och det var vad . . . Det var precis fullkomligt. Jag tänkte: "Å, är inte det här underbart!" Och miljonerna . . . Oj, oj! Jag var precis hemma, ser Ni.

420 Och — och just då hörde jag en Röst. Och den ropade och sa: "Allt, som Du någon gång älskade . . ." Lönen för min tjänst. Jag behöver ingen lön. Han sa: "Allt, som Du någonsin älskade, och alla, som någonsin älskade Dig, har Gud gett åt Dig."

Jag sa: "Pris ske Herren!"

421 Jag kände mig underlig. Jag tänkte: "Vad är det fråga om? Jag känner mig underlig." Jag vände mig om och tittade. Och på sängen rörde min kropp på sig. Jag sa: "Å, jag behöver säkert inte gå tillbaka. Låt mig inte gå!"

422 Men Evangeliet måste predikas. På bara en sekund var jag på sängen igen, ser Ni, så där.

423 För inte mer än omkring två månader sedan, då . . . Ni hörde det läsas i — i Affärsmännens *Voice*. Det har gått över hela världen, ser Ni. Och broder Norman här inne, jag antar, att han är här någonstans ikväll. Han översatte det därifrån och sände ut det i traktater. Det har gått överallt. Och predikanter skrev hit, många av dem, och sa . . .

424 En här, jag ska bara berätta om just den här. Det har varit hundratals av dem, naturligtvis. Den här, han sa: "Broder Branham, Din syn i Affärsmännens *Voice* . . ."

425 Och jag sätter värde på Tommy Nickels, fastän han inte är med i Affärsmännen längre. Jag vet inte varför, men det är han inte. Men han satte in det där precis rätt, det jag sa. Just där i den där treenighetstidningen sa han: "Då jag . . . Då Paulus döpte i Jesu Namn och befallde människorna att göra detsamma, har jag gjort detsamma." Ser Ni, han satte det precis som det var. Förstår Ni? Och då så tänkte jag: "Oj!"

426 Den här predikanten skrev hit och sa: "Broder Branham, Din syn . . ."

427 Vilket det kunde ha varit, en syn. Han sa . . . Nu vill inte jag säga "uppryckning". Om Paulus . . . Om jag togs upp till den här första himmelen och fick se det där, hur var det med Paulus, som togs ända upp till den tredje himmelen? Vad var det? Han sa, att han inte ens kunde tala om det, ser Ni, om han togs upp. Om det var en uppryckelse, vet jag inte. Jag kan inte säga det. Jag skulle inte kunna tala om det för Er.

428 Men den här predikanten sa: "Broder Branham, Din syn lät mycket Skriftenlig och all right, tills Du talade om, att en häst var där." Han sa: "En häst i Himmelen?" Han sa . . . Titta nu, den här kyrkliga mannen, visheten, intellektet! Förstår Ni? Han sa: "Himmelen skapades för mänskliga varelser, inte hästar."

429 Nåväl, jag sätter mig ner. Billy, min son här, la brevet just här på det gamla församlingskontoret för omkring tre eller fyra månader sedan.

430 Jag sa: "Min käre broder, jag är förvånad över Din vishet, men, och Din kunskap i Skriften. Jag sa inte, att jag var i Himmelen. Jag sa, att det var på en plats som paradiset, för Kristus var fortfarande högre upp, ser Du. Men", sa jag, "om det kan övertyga Dig, så slå upp Uppenbarelseboken 19! Och då Jesus kommer ut ur Himmels himlar, rider Han på en vit häst, och alla de heliga tillsammans med Honom rider på hästar." Riktigt. Absolut. Ja, förvisso.

431 Och uppe på samma ställe var det en, som såg ut som en örn, och en såg ut som en oxe, och en . . . Ja, oj, var är de där hästarna, som kom och hämtade Elia? Det visar bara, ser Ni, att det mänskliga sinnet bara vill ha någonting att peta på. Det är riktigt.

432 Lägg nu märke till det! Men jag tänkte bara, att då den här käre, gudfruktige brodern, Johannes . . . Jag tänkte bara, att det skulle vara ett bra ställe att sätta in det där, precis innan vi avslutar, ser Ni. Om Johannes tittade bort Dit, och de där var hans bröder, ser Ni, hans bröder, som måste lida litet grand, då, ser Ni, tillät Herren Gud mig att få se mina bröder och de heliga, som väntar på Herrens Tillkommelse. Lägg märke till,

att de inte var under offeraltaret, mina var inte det. Men de här var det, de var martyrer. Förstår Ni? Mina var inte under martyrernas altare.

433 Nu vill jag, att Ni ska lyssna riktigt noga. Och jag ska avsluta, det är sant, om bara omkring tio minuter, klockan tio, om jag än måste hugga av det och avsluta det imorgon.

434 Titta! De, de var inte mina . . . De, som Herren visade mig, Bruden, Hon var inte under martyrernas spärr, nej, martyrernas offeraltare, utan hade fått vita mantlar genom att ta emot det levande Ordets förlåtande nåd. Kristus hade gett dem en vit mantel. Jag tror inte, att genom öppnandet . . .

435 Rättare sagt, jag tror verkligen, att genom öppnandet av det här Femte Inseglet, som jag tror, att det är öppet för oss. Jag gjorde det med gott samvete, med en klar uppenbarelse inför Gud. Inte bara försökte att göra det, tänk, för att jag alltid har varit emot organisation, aldrig ville tillhöra dem. Men det är öppet för mig nu.

436 Och jag tror verkligen en sak till. Genom öppnandet av det här Femte Inseglet på denna dag, utreds en lära just här, som jag kanske ska tala om, om själssömn. Nu inser jag, att det finns folk här inne, som verkligen tror på det där, ser Ni, på själens sömn. Jag tror, att Det Här motbevisar det där. De sover inte. De är levande. Deras kroppar sover. Men själen är inte i graven, de är i Guds Närhet, ser Ni, under altaret.

437 Det är här, jag är oenig med en kär broder, en lärare. Och jag lägger märke till det, jag vet, att jag ser några från hans församling sitta här. Så jag inser, att det här är en framstående lärare. Han är doktor, Teologie doktor, och Fil., Jur. doktor. Och han är en — han är en verkligt bra människa också. Jag tror, att han har gått bort vid den här tiden. Men han var en bra människa och en bra skribent. Och det är broder Uriah Smith, författaren till *Daniel och uppenbarelserna*. Till Er människor, som nu är hans lärosatsers efterföljare, ser Ni, jag kan nu inte . . . Jag är inte bara . . . Vill bara inte säga det här på ett övermodigt sätt, men jag bara . . . Förstår Ni?

438 Men broder Smith, som försöker stödja det, ser Ni, och försöker stödja själssömnen, där nämner han, att "Själen sover. Och det finns inget offeraltare i Himmelen. Att det enda altare, som omtalas," som han — han tror finns i Himmelen, "är rökelsealtaret." Men till Er, kära människor. . . Och inte för att ha en annan uppfattning än min broder. Jag kommer trol- . . . Hoppas få möta honom på andra sidan, ser Ni. Inte för att ha en annan uppfattning än den där store läraren.

439 Men bara för att visa Er, att Det Här motbevisar det där, ser Ni. Det motbevisar det. Öppnandet av det här Inseglet i den här yttersta tiden, det tar bara själssömnen fullständigt ur vägen.

Förstår Ni? De är levande. De är inte döda. Förstår Ni? Lägg märke till det!

440 Lägg märke till det här nu! Om det nu inte finns något offeraltare i Himmelen, var ligger då offret för synden, det vill säga Lammet? Det måste finnas en plats där, där det där slaktade, blodiga Lammet ligger, där Blodet . . . det.

441 Rökelsen, nu, var dofterna, de doftande ämnena, som de brände, vilket Bibeln säger var "de heligas böner". Om det inte finns något offer på altaret, då kan inte böerna tas emot. Det är enbart Blodet på offeraltaret, som låter böerna komma igenom till Gud.

442 Broder Smith hade fel, ser Ni. Inte för att vara oenig med honom. Jag tror, att jag har förklarat mig med broderlig kärlek och respekt för hans stora arbete, ser Ni. Men han hade fel.

443 Det Femte Inseglet har öppnat det där, ser Ni, ser Ni det? Många andra saker, om Ni fick tag i det. Förstår Ni? Jag väntar på mina frågor, ser Ni, om jag . . . All right.

444 Var var nu arken, det slaktade, sårade, blödande, blodiga Lammet för försoningen, för de här våldoftande böerna?

445 Lägg märke till, att Bibeln säger: "Om det här jordiska tabernaklet, vi bor i, upplöses, så har vi redan ett, som väntar." Det var där, jag såg dessa heliga. Förstår Ni?

446 Ge akt på, då en baby . . . Ursäkta mig igen, systrar, för det här rättframma talet inför unga kvinnor! Men titta! Då en mor har blivit gravid, och den där lilla samlingen muskler vrider sig och hoppar, förstår Ni, så är det en naturlig kropp. Och precis liksom naturen åstadkommer den naturliga kroppen . . .

447 La Du någon gång märke till Din hustru, innan de små föddes? Hon blir alltid under den sista tiden riktigt älskvärd, ljuvlig. Om hon än inte har varit det i hela sitt liv, kommer hon att vara det då. La Du någonsin märke till, vilken helgonlik känsla man lägger märke till hos modern?

448 Och man ser någon syndare där ute, som har roligt åt en mor, som är en gravid kvinna. Jag tycker, att det där är löjligt. Det är ju liv, som kommer till världen.

449 Men la Ni någonsin märke till, att runt den där modern verkar det vara en ljuvlig känsla? Vad är det? Det är en liten andlig kropp, ett andligt liv, som väntar på att få komma in i den där lilla kroppen, så fort den föds. Nu är den bara avlad, men då den föds, är den född. Den andliga kroppen förenar sig med den naturliga kroppen.

450 Och så lär Bibeln, att vi nu är avlade av Gud. Vi är avlade av Den Helige Ande, så att Kristus är i oss, en Guds son håller på att formas i oss. Och då den här jordiska kroppen upplöses, och den här andliga kroppen kommer från jordens inre, finns det en annan kropp, som väntar på att få ta emot den. "Om detta

jordiska tabernakel faller av, finns det en annan kropp, som tar emot den." Den här dödliga kroppen tar på sig odödlighet. Den här jordiska tar på sig en himmelsk. Det här, förstår Ni, vad jag menar? Det finns en naturlig kropp, som är syndig. Men i dess likhet, precis lik den, finns en annan kropp, som vi går till.

451 Och jag är så tacksam till Gud, att jag, som Er pastor och broder, kan säga, att jag har sett de där människorna, så sant mig Gud hjälpe, och hanterat dem med mina händer. Det är riktigt. Lägga märke till det!

452 Titta! Se på Moses, Elia! Sedan Moses hade dött och Elia hade blivit hämtad till Himmelen, stod han här på Förklaringsberget med sina sinnen, tal, hörsel, förstånd, och talade med Jesus före korsfästelsen. Vad hade han nu för slags kropp?

453 Titta på Samuel, sedan han hade varit död i omkring två år! Han kallades tillbaka till grottan den där kvällen av häxan i Endor och talade med Saul, med språk, hörde Saul, svarade och visste saker, som skulle ske, i förväg. Fortfarande hade hans ande inte förändrats. Han var profet.

454 Då Elias ande kommer över mannen, kommer den att driva honom precis liksom Elia. Han kommer att gå till vildmarken. Han kommer att älska vildmarken. Han kommer att avsky omoraliska kvinnor. Han kommer att vara emot organisation. Han kommer inte att hålla någonting tillbaka för någons skull. Och det där är bara . . . Det där är, det där kommer att vara hans ande. Den var så varenda gång den kom, ser Ni.

Moses kommer att vara samma person.

Och nu finner vi i Uppenbarelseboken 22:8 samma sak.

455 För att nu avgöra saken för dem som . . . De där själarna (ge akt på det här nu) under altaret, i brytandet av det här Inseglet, som hade blivit dödade under tiden mellan Kristi död och Församlingens uppräckelse, Eichmanns grupp och allt det där, de där sanna judarna med sina namn i Boken. Om Du vill ge akt på det, min broder, enligt Skriften kunde de tala, ropa, språka, höra och hade alla fem sinnena. Sov inte i graven omedvetna. De var väldigt mycket vakna och kunde tala, språka, höra, vad som helst annat. Är det riktigt? Å, hjälp oss!

456 Två minuter. Amen. Jag . . . Ledsen att jag höll Er kvar en halv timme. Nej, jag kan inte, jag borde inte säga så, ser Ni. Förstår Ni? Det är riktigt, ser Ni.

457 Men titta, här är det, det bästa jag kan förstå av det, det bästa. Och enligt uppenbarelsen, som blev mig given i morse, precis före gryningen, av Herren Jesus Kristus, är det öppnade Femte Inseglet där, tillsammans med de andra fyra. Genom Hans nåd gav Han det åt mig, Hans nåd mot Er och mig. Vi tackar Honom för Det. Och med Hans hjälp tänker jag leva närmare . . .

Som jag kan leva och lära andra att göra samma sak, tills jag möter Honom tillsammans med Er i Härligheten, då alltsammans är över. Jag älskar Honom för det här, och det är det bästa av min kunskap om Det.

⁴⁵⁸ Och jag tror sannerligen, av hela mitt hjärta, att de sanna uppenbarelserna om avslöjandet av de Första, Andra, Tredje, Fjärde och Femte Inseglet nu är öppna för oss.

Jag älskar Honom, jag älskar Honom
För att Han först älskade mig

...?...

På Golgatas träd.

[Broder Branham nynnar *Jag älskar Honom.* — Utg.]

⁴⁵⁹ Stilla, vördnadsfullt nu, inför Gud! Då vi ser det här Inseglet öppnat för oss, hur Gud måste ta Sina egna älskade barn och förblinda deras ögon, och skicka iväg dem på grund av Sin egen rättfärdighet — rättfärdigheten kräver dom över synden. Tänk på det! Hans rättfärdighet och Hans helighet kräver rättfärdighet. En lag utan straff är ingen lag. Och Hans egna lagar kan Han inte själv trotsa och förbli Gud.

⁴⁶⁰ Det är orsaken till, att Gud måste bli människa. Han kunde inte ta en ersättare, en son, som inte var... Bara en vanlig son till Honom eller någonting. Gud blev båda, Jesus blev både Son och Gud, enda sättet Han kunde göra det rättfärdigt. Gud måste ta straffet själv. Det skulle inte vara rätt, att lägga det på någon annan, någon annan person. Så Jesu Person var Gud, uppenbarad i köttet, som kallades Emmanuel.

⁴⁶¹ Och för att göra det, och för att ta Sig en Brud, och för att frälsa en förlorad skara hedniska hedningar, måste Han förblinda Sina egna barn. Och sedan straffa dem för det i köttet, för att de avvisade Honom. Men Hans nåd skaffade fram mantlar. Men Livet, se, vad som hände!

⁴⁶² Och om Han måste göra det där, för att vi skulle få en chans, hur kan vi avvisa den kärleksfulla chansen? Om den personen ikväll finns i den här byggnaden, ung eller gammal, som ända tills nu har avvisat den möjligheten, som kostade Gud ett sådant pris, och Du skulle vilja ta emot det där erbjudandet från Gud ikväll, att Du inte, så långt som vi någonsin vet, behöver bli martyr, fast Du kanske blir det. Men en vit mantel har skaffats fram åt Dig. Och om Gud klappar på Ditt hjärta nu, varför inte ta emot den! [Broder Branham knackade på predikstolen. — Utg.]

Låt oss nu böja våra huvuden igen!

⁴⁶³ Om den personen, eller personerna, finns här inne, som vill ha det där, eller vill ta emot det på grund av Din tro på det utgjutna Blodet, som Gud måste utgjuta för Dig, led mer än någonting, som någon annan dödlig. Det kunde inte ha funnits någon dödlig varelse, som led så. Så att Hans egen sorg skiljde

Hans vatten från Hans Blod i Hans ådror. Innan Han gick till Golgata, kom det droppar av Blod från Hans kropp, av en sådan sorg och hjärtesorg över vad Han måste göra. Men Han kunde ha vägrat det också. Men gjorde det frivilligt för Dig och mig. Kan Du avvisa en sådan makalös kärlek?

464 Och Du ser det där nu genom öppnandet av de här Inseglen, det där som Du har gjort, och vad Gud har gjort för Dig. Och du är redo att överlämna Ditt liv åt Gud, och om Han kommer att rycka Dig ur antikrists händer, som Du nu är i, skulle Du vilja ta emot Hans erbjudande, genom att bara räcka upp Din hand till Honom och säga: ”Gud, genom detta ger jag tillkänna, att jag tar emot detta nådens erbjudande.”?

465 ”Och, broder Branham, jag vill ha Dina böner, att jag alltid må förbli trofast.”

466 Räck upp Din hand, så ska jag be. Gud välsigne Dig! Gud välsigne Dig! Mena det nu! Gör — gör det inte, med mindre Du menar det! Och just där Du sitter, ta emot det just där! För kom ihåg, att Du inte skulle ha räckt upp Din hand, med mindre Någonting sa till Dig att göra det. Och ingenting annat än Gud kunde ha gjort det.

467 Så nu, då Ni ser Skriftställena så fullkomligt utvecklade! Ni ser, vad som har pågått fram genom tidsåldrarna, de sista några åren, tjuo eller trettio år. Ni ser det fullkomligt bevisat. Ni ser, att Skriften talar om exakt vad som har skett, och vad som just ska ske. Så på grund av tron på Kristi verk, där Ni sitter just nu och har räckt upp Era händer, säg: ”Från och med denna minut är det avgjort. Jag tar nu emot Kristus som min Frälsare. Och jag ska leva för Honom resten av mitt liv. Och jag vill, att Gud ska fylla mig med Den Helige Ande.” Och om Du inte har blivit döpt i Jesu Kristi Namn, så väntar dopgraven på Dig.

Låt oss be!

468 Herre, Gud, det var ett stort antal händer, som räcktes upp, bland människorna. Jag är säker på, att Du är precis samme Herre Jesus, som skapade försoningen för oss för många år sedan. Och genom att se de där Inseglen uppenbarade och de stora ting, som har ägt rum just här under de sista få åren, tror jag av hela mitt hjärta, att barmhärtighetens dörr börjar stängas, och Du är redo att börja Din resa nu för att återlösa Ditt folk. Medan det finns rum och en öppen dörr, som det var på Noas tid, må de här dyrbara själarna, som bor i det här tabernaklets kropp, vilken kommer att upplösas en dag, de som räckte upp den där dödliga handen på deras insida, på grund av deras — deras övertygelse och deras bekännelse, om att de tror och vill ta emot Ditt förslag till dem om frälsning, på den här öppna förseglade Boken, som har öppnats för oss. Ge dem ikväll, Herre, en Jesu Kristi rättfärdighets mantel, och klä deras själ i den, så att de kan

få stå inför Dig på den Dagen, som står för dörren, fullkomliga genom Kristi Blod!

⁴⁶⁹ Herre, Gud, om de inte har blivit döpta i Jesu Kristi Namn! Och enligt den uppenbarelse, som Du gav mig ifråga om det, och då vi ser, att Paulus befallde folk, som till och med hade blivit döpta av Johannes Döparen, att döpas om igen i Jesu Kristi Namn, för att få Den Helige Ande, i Apostlagärningarna 19. Jag ber, att Du ska övertyga dem, Herre, om Sanningen, och må de lyda Dig!

⁴⁷⁰ Och sedan i lydnad för deras mottagande och lydnad för deras bekännelse och för vattnet, må Du i gengäld fylla dem med Den Helige Ande, så de får kraft att tjäna resten av sitt liv! Jag överlämnar dem nu åt Dig i Guds offrade Lamms Namn, Jesus Kristus. Amen. Amen.

Jag älskar Honom, jag älskar Honom
För att Han först älskade mig
Och köpte min frälsning
På Golgatas träd.

⁴⁷¹ Ni, som hade Era händer uppe, nu! Lyd Andens befallning, så att Ni skulle följa Ordets grundlag för en omvänd syndare! Följ den i varenda handling! Och må Himmelens Gud belöna Er för att Ni tar ställning för Honom. Herren välsigne Er!

⁴⁷² Ta med Er Era pennor och papper imorgon kväll, nu, liksom Ni har gjort. Vi räknar med att vara här vid samma tid, precis halv åtta, om Herren vill. Och vid . . . Be för mig, att Gud kommer att öppna det Sjätte Inseglet åt mig imorgon, så att jag kan ge Det till Er så, som Han ger Det till mig! Till dess sjunger vi igen. Inte bara genom hymner, utan genom lovprisning till Honom, som dog i vårt ställe och återlöste oss. *Jag älskar Honom.*

Jag . . .

Här är Er pastor nu.

. . . älskar Honom, jag älskar Honom
För att Han först älskade mig.

FEMTE INSEGLET SWD63-0322
(The Fifth Seal)

SERIEN UPPENBARELSEN OM DE SJU INSEGLÉN

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska på fredag kväll den 22 mars 1963 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org